

Bryssel den 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

**om ett gemensamt system för skatt på inkomster från tillhandahållande av vissa digitala
tjänster**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Den inre digitala marknaden är en av Europeiska kommissionens främsta prioriteringar¹, och syftar till att öppna digitala möjligheter för människor och företag på en marknad med över 500 miljoner EU-konsumenter. För att den inre digitala marknaden ska kunna nå sin fulla potential behöver den en tydlig och stabil beskattningsram för att stimulera innovation, bekämpa fragmentering av marknaden och göra det möjligt för alla aktörer att dra nytta av den nya dynamiken på marknaden på rättvisa och välvägd villkor. Att säkerställa rättvis beskattning av den digitala ekonomin är också ett av inslagen i kommissionens agenda för ett rättvist och effektivt skattesystem i Europeiska unionen.²

Den digitala ekonomin förändrar vårt sätt att kommunicera, konsumera och göra affärer. Digitala företag växer mycket snabbare än ekonomin i stort, och den trenden kommer att fortsätta. Digitala tekniker ger många fördelar för samhället, och ur ett skatteperspektiv skapar de möjligheter för skatteförvaltningarna, samtidigt som de erbjuder lösningar för att minska administrativa bördor, underlätta samarbetet mellan skattemyndigheter och bekämpa skatteundandragande.

Den digitala omvandlingen av ekonomin dock går allt snabbare, och de politiskt ansvariga arbetar nu hårt med att hitta lösningar som kan säkerställa en rättvis och effektiv beskattning, eftersom de befintliga bolagsskattereglerna är föråldrade och inte fångar upp denna utveckling. De befintliga reglerna är inte längre lämpliga för de nuvarande förhållandena, där näthandeln över gränserna utan fysisk närvaro har underlättats, företagen i stor utsträckning förlitar sig till svårvärderade immateriella tillgångar och användargenererat innehåll och uppgiftsinsamling har blivit kärnverksamheter för de digitala företagens värdeskapande.

På internationell nivå har organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) i sin Action 1-rapport³, som publicerades 2015 som en del av OECD:s/G20-gruppens projekt mot urholkning av skattebasen och överföring av vinster (BEPS), redan bekräftat att digitalisering och vissa av de resulterande affärsmodellerna medför utmaningar för internationell beskattning. I samband med den rapporten upprepade G20-gruppens finansministrar sitt stöd för OECD:s arbete med beskattning och digitalisering. Således har OECD arbetat med en interimrapport⁴ om beskattning av den digitala ekonomin, som lades fram för G20-gruppens finansministrar i mars 2018. I rapporten undersöks behovet av att anpassa de nationella skattesystemen till digitaliseringen av ekonomin och identifieras de element som måste beaktas av de länder som vill införa tillfälliga åtgärder för att ta itu med de utmaningar som följer av digitaliseringen.

På unionsnivå identifieras sådana utmaningar i kommissionens meddelande *Ett rättvist och effektivt skattesystem i Europeiska unionen för den digitala inre marknaden*⁵, antaget den 21

¹ COM(2015) 192 final

² COM(2015) 302 final

³ OECD (2015), *Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report*, OECD Publishing, Paris.

⁴ OECD (2018), *Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS*, OECD Publishing, Paris.

⁵ COM(2017) 547 final

september 2017. Det föreliggande initiativet nämns även i ordförande Jean-Claude Junckers avsiktsförklaring som bifogas talet om tillståndet i unionen 2017⁶. När det gäller medlemsstaterna undertecknade flera finansministrar i EU tillsammans ett politiskt uttalande ("gemensamt uttalande om beskattning av företag som är verksamma i den digitala ekonomin"), där de gav sitt stöd till effektiva lösningar på EU-nivå som "baseras på konceptet att införa en så kallad utjämningskatt på den omsättning som genereras i Europa av digitala företag"⁷. Därpå följde de slutsatser som Europeiska rådet antog den 19 oktober 2017⁸, där det framhåller "behovet av ett effektivt och rättvist skattesystem som är anpassat till den digitala tidsåldern". I sina slutsatser av den 5 december 2017⁹ konstaterar Ekofinrådet dessutom många medlemsstaters intresse för tillfälliga åtgärder, såsom en utjämningsavgift baserad på intäkter som härrör från digital verksamhet i EU, och anser att dessa åtgärder även kan utvärderas av kommissionen.

Syftet med detta förslag är att bemöta dessa uppmaningar om åtgärder, och det behandlar på ett tillfälligt sätt problemet att de nuvarande skattereglerna är olämpliga för den digitala ekonomin.

De nuvarande bolagsskattereglerna utformades för traditionella företag. De befintliga skattereglerna bygger på principen om att vinsten bör beskattas där värdet skapas. De utformades dock under det tidiga 1900-talet och gäller främst "vanliga" företag. Reglerna styr vad som utlöser rätten att beskatta i ett land (var beskattning ska ske) och hur mycket av företagets inkomst som tilldelas ett land (hur stor skatten ska vara), vilket i stor utsträckning baseras på att företaget är fysiskt närvarande i landet i fråga. Detta innebär i sin tur att skattskyldiga företag som inte har sin hemvist i landet endast blir skattskyldiga om de har en närvaro i form av ett fast driftställe där. Dessa regler fångar dock inte upp digitala verksamheters globala räckvidd, där fysisk närvaro inte längre är nödvändig för att kunna tillhandahålla digitala tjänster. Digitala företag skapar dessutom sitt värde på ett annat sätt än traditionella företag på grund av de digitala företagens förmåga att bedriva verksamhet på distans, slutanvändarnas bidrag till deras värdeskapande, betydelsen av immateriella tillgångar samt tendensen mot marknadsstrukturer av typen "vinnaren tar mest", som har sin grund i de starka nätverkseffekterna och värdet av stordata.

Tillämpningen av de nuvarande bolagsskattereglerna på den digitala ekonomin har lett till avvikelser mellan den plats där vinsten beskattas och den plats där värdet skapas, särskilt för affärsmodeller som är starkt beroende av användarnas deltagande. Detta skapar ett dubbelt problem ur ett beskattningsperspektiv. För det första kan de bidrag som ett företag får från sina användare, som i praktiken motsvarar företagets värdeskapande, finnas i en skattejurisdiktion där ett företag som bedriver en digital verksamhet inte är fysiskt etablerat (och följaktligen inte anses vara etablerat för skatteändamål enligt de nuvarande reglerna), vilket i sin tur innebär att vinsten från sådana verksamheter inte kan beskattas där. För det

⁶ Tillståndet i unionen 2017. Avsiktsförklaring till talman Antonio Tajani och premiärminister Jüri Ratas, 13 september 2017, finns på https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_sv.pdf.

⁷ Politiskt uttalande: gemensamt initiativ om beskattning av företag som är verksamma i den digitala ekonomin – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf, framlagt av Tyskland, Frankrike, Italien och Spanien till det estniska ordförandeskapet för rådet i september 2017.

⁸ Europeiska rådets möte (19 oktober 2017) – Slutsatser (dokument EUCO 14/17).

⁹ Rådets slutsatser av den 5 december 2017 – Insatser för att möta svårigheterna med vinstbeskattning i den digitala ekonomin (FISC 346 ECOFIN 1092).

andra, även om företaget har ett fast driftställe i den jurisdiktion där användarna befinner sig, beaktas inte det värde som skapas till följd av användarnas deltagande i beslutet om hur mycket skatt som ska betalas i varje land. Detta får även konsekvenser eftersom det uppstår en risk för att företagen på konstgjort sätt undviker reglerna om fast driftställe, skapar en snedvridning av konkurrensen mellan digitala marknadsaktörer och får negativa effekter på intäkterna.

Kommissionen har konstaterat att det bästa fortsfarande vore att finna multilaterala internationella lösningar på beskattning av den digitala ekonomin, med hänsyn till utmaningens globala natur. Kommissionen bedriver ett nära samarbete med OECD för att stödja utvecklingen av en internationell lösning. Att göra framsteg på internationell nivå är dock en utmaning på grund av problemets komplexa karaktär och de många olika problem som behöver åtgärdas, och att nå internationellt samförstånd kan ta tid. Det är skälet till att kommissionen har beslutat att vidta åtgärder och i dag föreslår en anpassning av bolagsskattereglerna på unionsnivå, så att de passar för de digitala företagens egenskaper.¹⁰ Kommissionen rekommenderar dessutom att medlemsstaterna inbegriper denna övergripande lösning i sina dubbelbeskattningsavtal med jurisdiktioner utanför unionen¹¹. Även om Ekofinrådet i sina slutsatser av den 5 december 2017 betonar att det föredrar en global lösning och strävar efter att noga övervaka den framtida internationella utvecklingen och överväga lämpliga svarsåtgärder, välkomnar det EU-åtgärder. Oavsett dessa förslag är arbetet i OECD mycket viktigt för att nå ett globalt samförstånd i denna fråga. Kommissionen kommer att nära följa utvecklingen.

I väntan på en övergripande lösning, som kan ta tid att anta och genomföra, känner sig medlemsstaterna pressade att agera i denna fråga med tanke på risken att deras bolagsskattebaser har urholkats betydligt med tiden, och även för att situationen uppfattas som orättvis. Tio medlemsstater har redan infört ensidiga åtgärder eller har konkreta planer på att göra detta för att hantera problemet på ett begränsat sätt. Denna trend växer dock, och de åtgärder som vidtas skiljer sig stort i fråga om räckvidd och underliggande resonemang. Sådana icke samordnade åtgärder som vidtas av medlemsstaterna individuellt riskerar att ytterligare fragmentera den inre marknaden och snedvrider konkurrensen, hindra utvecklingen av nya digitala lösningar och hämma unionens konkurrenskraft i stort.

Det är därför nödvändigt att kommissionen agerar och föreslår en harmoniserad strategi med en tillfällig lösning för att hantera problemet på ett riktat sätt. I detta avseende innehåller detta förslag ett gemensamt system med en skatt på intäkter som härrör från tillhandahållande av vissa digitala tjänster av beskattningsbara personer (nedan kallad *skatt på digitala tjänster*). Det särskilda syftet med detta förslag är att lägga fram en åtgärd som riktas mot intäkter som härrör från tillhandahållande av vissa digitala tjänster, är enkel att genomföra och bidrar till att skapa lika villkor under den mellanliggande perioden fram till dess att en övergripande lösning är på plats.

Detta ligger i linje med målen med detta förslag, vars syfte är att

- skydda den inre marknads integritet och säkerställa att den fungerar väl,

¹⁰ Proposal for a Council Directive laying down rules relating to the corporate taxation of a significant digital presence (COM(2018) 147 final).

¹¹ Commission Recommendation relating to the corporate taxation of a significant digital presence (C(2018) 1650 final).

- säkerställa att de offentliga finanserna inom unionen är hållbara och att de nationella skattebaserna inte urholkas,
 - säkerställa att den sociala rättvisan upprätthålls och att det råder lika villkor för alla företag som är verksamma inom unionen, och
 - bekämpa aggressiv skatteplanering och åtgärda de luckor som för närvarande finns i de internationella reglerna, vilka gör det möjligt för vissa digitala företag att undkomma beskattning i länder där de bedriver verksamhet och skapar värde.
- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Detta förslag är ett led i de insatser som för närvarande genomförs på unionsnivå och internationell nivå för att anpassa den nuvarande skatteramen till den digitala ekonomin.

På internationell nivå har utmaningen att se till att alla aktörer i den digitala ekonomin beskattas på ett rättvist sätt för sina inkomster redan identifierats i åtgärd 1 i OECD:s och G20-gruppens BEPS-projekt, och OECD har arbetat med en interimrapport om beskattning av den digitala ekonomin, som lades fram för G20-gruppens finansministrar i mars 2018.

På unionsnivå ingår rättvisa skatteregler för den digitala ekonomin i kommissionens agenda för rättvis beskattning, som kommer att komplettera de förbättringar av bolagsskatteramen som har uppnåtts under de senaste åren. I detta sammanhang lanserade kommissionen under 2016 återigen förslaget om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas¹², vilket kommer att ge en konkurrenskraftig, rättvis och robust ram för beskattning av företag på den inre marknaden. På mervärdesskatteområdet hanterar kommissionen också utmaningarna i samband med den digitala ekonomin i och med sitt förslag om e-handel, som rådet antog i december 2017¹³, vilket är förenligt med andra lagstiftningsåtgärder som fastställs i 2016 års handlingsplan om mervärdesskatt¹⁴.

Detta förslag ingår i ett paket som även omfattar ett förslag till direktiv om en övergripande lösning¹⁵, en rekommendation till medlemsstaterna om att inbegripa den övergripande lösningen i sina dubbelbeskattningsavtal med jurisdiktioner utanför unionen¹⁶ samt ett meddelande som beskriver sammanhanget och förklarar sambandet mellan förslagen¹⁷. De principer som ligger till grund för detta förslag, och särskilt begreppet ”användarnas värdeskapande”, ligger i linje med förslaget till direktiv om en övergripande lösning och rekommendationen, vilket förklaras i meddelandet. Denna tillfälliga åtgärd täcker särskilt i fall där användarnas bidrag till ett företags värdeskapande är mer betydande, medan begreppet användarnas värdeskapande är den faktor som den övergripande lösningen är tänkt att avspeglar i regelverket för bolagsskatt.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

¹² COM(2016) 685 final och COM(2016) 683 final.

¹³ Rådets direktiv (EU) 2017/2455 av den 5 december 2017 om ändring av direktiv 2006/112/EG och direktiv 2009/132/EG vad gäller vissa skyldigheter på mervärdesskatteområdet för tillhandahållande av tjänster och distansförsäljning av varor (EUT L 348, 29.12.2017, s. 7).

¹⁴ COM(2016) 148 final

¹⁵ COM(2018) 147 final

¹⁶ C(2018) 1650 final

¹⁷ COM(2018) 146 final

Detta förslag är även förenligt med strategin för en inre digital marknad¹⁸, där kommissionen åtar sig att säkerställa tillgång till nättjänster för privatpersoner och företag under rättvisa konkurrensförhållanden, öppna digitala möjligheter för människor och företag och stärka Europas ställning som världsledande i den digitala ekonomin.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Förslaget grundar sig på artikel 113 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat *EUF-fördraget*). Enligt denna bestämmelse kan rådet enhälligt i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén anta bestämmelser om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om andra indirekta skatter eller avgifter, i den mån en sådan harmonisering är nödvändig för att säkerställa att den inre marknaden upprättas och fungerar och för att undvika snedvridning av konkurrensen.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Förslaget är förenligt med subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen (nedan kallat *EU-fördraget*). I väntan på en gemensam och samordnad åtgärd på unionsnivå för att reformera regelverket för bolagsskatt så att den omfattar företags digitala verksamheter, får medlemsstaterna införa ensidiga tillfälliga åtgärder för att hantera utmaningarna i samband med beskattning av företag i den digitala ekonomin. Vissa sådana åtgärder, som kan se mycket olika ut, har redan införts eller planeras av medlemsstaterna. I detta avseende är det nödvändigt med åtgärder på EU-nivå för att begränsa fragmenteringen av den inre marknaden och snedvridning av konkurrensen inom unionen till följd av införandet av sådana olikartade ensidiga åtgärder på nationell nivå. En EU-lösning i stället för olika nationella politiska åtgärder medför dessutom minskade efterlevnadskostnader för de företag som omfattas av de nya reglerna, och förmedlar även ett starkt budskap till det internationella samfundet om EU:s åtagande att agera för att säkerställa rättvis beskattning av den digitala ekonomin.

• Proportionalitetsprincipen

Det föredragna alternativet är förenligt med proportionalitetsprincipen, dvs. det går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå fördragsmålen, särskilt en väl fungerande inre marknad. Såsom subsidiaritetestet visar är det inte möjligt för medlemsstaterna att hantera problemet själva utan att hindra den inre marknaden. Det föreliggande förslaget syftar dessutom till att fastställa en gemensam beskattningsstruktur, samtidigt som medlemsstaterna ges tillräckligt med handlingsutrymme för att besluta om vissa administrativa aspekter i samband med åtgärden, såsom redovisning, bokföring och andra skyldigheter som är avsedda att säkerställa att skatten på digitala tjänster verkligen betalas. Medlemsstaterna kan även införa åtgärder för att förhindra skatteundandragande, skatteflykt och missbruk av reglerna för skatten på digitala tjänster, och de behåller befogenheten att driva in skatt på digitala tjänster och genomföra skatterevisioner enligt sina egna regler och förfaranden. Se även avsnitt 9.4.2 i den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag¹⁹.

¹⁸ COM(2015) 192 final

¹⁹ SWD(2018) 81 final

- **Val av instrument**

Ett direktiv föreslås, eftersom det är det enda tillgängliga instrumentet enligt artikel 113 i EUF-fördraget.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Samrådsstrategin har inriktats på tre huvudgrupper av berörda aktörer: medlemsstaternas skatteförvaltningar, företag och medborgare. De två huvudsakliga samråden bestod dels av ett öppet offentligt samråd, där totalt 446 svar inkom under 12 veckor (från den 26 oktober 2017 till den 3 januari 2018), och dels av en riktad enkät som skickades till alla skatteförvaltningar i unionen. Medlemmarna i plattformen för god förvaltning i skattefrågor (som består av alla skattemyndigheter i unionen och 15 organisationer som företräder näringslivet, det civila samhället och skattekonsulter) har också informerats om detta initiativ och uppmanats lämna synpunkter). Spontana bidrag har också beaktats. Såsom framgår av bilaga 2 till den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag var en skatt på intäkter som härrör från tillhandahållandet av vissa digitala tjänster det alternativ som intressenterna föredrog för en tillfällig lösning (10 av 21 nationella skattemyndigheter och 53 % av de svarande i det öppna offentliga samrådet).

- **Konsekvensbedömning**

Konsekvensbedömningen av förslaget behandlades av kommissionens nämnd för lagstiftningskontroll den 7 februari 2018. Nämnden avgav ett positivt yttrande om förslaget och lämnade några rekommendationer, som har beaktats i den slutliga versionen av konsekvensbedömningen. Nämndens yttrande, rekommendationerna och en förklaring av hur de har beaktats ingår i bilaga 1 till det arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer detta förslag²⁰. En översikt av vem som påverkas av detta förslag och hur de påverkas finns i bilaga 3 till arbetsdokumentet.

I konsekvensbedömningen av förslaget undersöktes flera möjliga alternativ för en tillfällig lösning. På grund av flera rättsliga begränsningar stod det dock klart att lösningen borde fokusera på en skatt på intäkter som härrör från tillhandahållandet av vissa digitala tjänster. Flera alternativ för utformningen av en skatt på digitala tjänster övervägdes (se avsnitt 9.2 i konsekvensbedömningen), särskilt skattens omfattning (vilka tjänster som omfattas), en eventuell tröskel för omsättning (vilka företag som omfattas), skattesatsen och hur skatten ska tas ut.

Såsom förklaras i konsekvensbedömningen bör alternativet utformas som en skatt med ett snävt tillämpningsområde, som tas ut på företags intäkter som härrör från tillhandahållandet av vissa digitala tjänster där användarnas värdeskapande är centralt, och där endast företag som har intäkter över de två intäcksrelaterade tröskelvärdena skulle utgöra beskattningsbara personer som är skyldiga att betala denna skatt.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte EU:s budget.

²⁰ SWD(2018) 81 final

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

När direktivet har antagits kommer kommissionen att övervaka genomförandet och tillämpningen i nära samarbete med medlemsstaterna. Kommissionen kommer även att bedöma huruvida initiativet fungerar som avsett och om dess mål har uppnåtts på grundval av de indikatorer som anges i avsnitt 10 i den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Definitioner (artikel 2)

I denna artikel anges definitioner av de olika begrepp som är nödvändiga för tillämpningen av direktivets bestämmelser.

Beskattningsbara intäkter (artikel 3)

I denna artikel definieras vilka intäkter som anses utgöra beskattningsbara intäkter enligt detta direktiv.

Skatten på digitala tjänster har ett riktat tillämpningsområde och tas ut på grundval av intäkter som härrör från tillhandahållandet av vissa digitala tjänster som kännetecknas av att användarna skapar värdet. De tjänster som omfattas av skatten på digitala tjänster är sådana tjänster där användarnas deltagande i en digital verksamhet utgör en väsentlig förutsättning för att företaget ska kunna bedriva verksamheten i fråga, och som gör det möjligt för företaget att få ut intäkter från denna verksamhet. De affärsmodeller som täcks av direktivet är med andra ord sådana affärsmodeller som inte kan existera i sin nuvarande form utan användarnas deltagande. Användarna av dess digitala tjänster spelar en roll som är unik och mer komplex än den som en kund traditionellt antar. Dessa tjänster kan tillhandahållas på distans, utan att tjänsteleverantören nödvändigtvis är fysiskt etablerad i den jurisdiktion där användarna befinner sig och där värdet skapas. Sådana affärsmodeller står därför för den största skillnaden mellan var vinsterna beskattas och var värdet skapas. Beskattningsföremålet är dock de intäkter som erhålls från monetariseringen av användarnas bidrag, inte användarnas deltagande i sig.

Det finns flera sätt på vilka användaren kan bidra till ett företags värde. Exempelvis kan digitala företag samla in data om användarnas aktiviteter på digitala gränssnitt, som vanligtvis används för att rikta reklam till sådana användare, eller som kan överföras till tredje part. Ett annat tillvägagångssätt är att låta användarna aktivt och fortlöpande delta i flersidiga digitala gränssnitt som utnyttjar nätverkseffekter, vilket i stora drag innebär att tjänstens värde ökar i takt med antalet personer som använder gränssnittet. Värdet för sådana gränssnitt ligger i kopplingarna mellan användare och samverkan mellan dem, vilket ofta kan innebära att användare laddar upp och delar information inom nätverket. Sådana flersidiga gränssnitt kan även underlätta tillhandahållandet av underliggande leveranser av varor eller tjänster direkt mellan användare, vilket innebär ännu en renodlad form av användardeltagande.

Mot bakgrund av de olika former av användardeltagande som beskrivs ovan, är de intäkter som omfattas av denna skatt (beskattningsbara intäkter) sådana som härrör från tillhandahållandet av någon av nedanstående tjänster (beskattningsbara tjänster), i enlighet med artikel 3.1:

- Tjänster som består i att på ett digitalt gränssnitt placera reklam som riktas mot gränssnittets användare, samt överföring av insamlade uppgifter om användare som har genererats från dessa användares aktiviteter på digitala gränssnitt.

- Tjänster som består i att göra flersidiga digitala gränssnitt tillgängliga för användare, som även kan kallas förmedlingstjänster, och som gör det möjligt för användare att hitta andra användare och samverka med dem, och som även kan underlätta tillhandahållandet av underliggande leverans av varor och tjänster direkt mellan användarna.

Tillhandahållandet av reklamtjänster som består i att på ett digitalt gränssnitt placera en kunds reklam som riktas mot användare av det gränssnittet, definieras i vid bemärkelse i artikel 3.1, i linje med de affärsmodeller som undersökts. Detta beror på att placering av sådan reklam i ett digitalt sammanhang är den metod som företagen använder för att reklamen ska visas på ett digitalt gränssnitt. Här monetariseras oftast användartrafiken och de användaruppgifter som beaktas för placeringen. I definitionen av tjänsterna beaktas inte om leverantören av reklamtjänsten äger det digitala gränssnitt som reklamen visas på. I artikel 3.3 klargörs dock att i fall där leverantören av reklamtjänsten och ägaren av det digitala gränssnittet är olika företag, anses inte ägaren av gränssnittet ha tillhandahållit en beskattningsbar tjänst som omfattas av artikel 3.1 a. Syftet med detta är att undvika eventuella kaskadeffekter eller dubbelbeskattning av samma intäkter (en del av de intäkter som entiteten har fått genom att placera ut kundreklam kommer att betalas till ägaren av det digitala gränssnitt där reklamen ska visas, i utbyte mot hyran av digitalt utrymme i det gränssnittet).

Förmedlingstjänster definieras i artikel 3.1 b som flersidiga digitala gränssnitt som gör det möjligt för användare att hitta andra användare och samverka med dem, vilket är den aspekt som ger leverantörerna av sådana tjänster möjlighet att dra nytta av nätverkseffekter. Dessa gränssnitt har kapacitet att skapa en koppling mellan användarna, vilket särskiljer förmedlingstjänster från andra tjänster som också kan anses underlätta samverkan mellan användarna, men där användarna inte kan komma i kontakt med varandra om de inte redan har kommit i kontakt på andra sätt, till exempel snabbmeddelandetjänster. Värdeskapandet för sådana andra tjänster, som generellt kan definieras som kommunikations- eller betaltjänster, ligger i utvecklingen och försäljningen av supportprogramvara som möjliggör denna samverkan, och har mindre att göra med användarnas deltagande. Kommunikations- eller betaltjänster omfattas således inte av skatten, vilket klargörs i artikel 3.4 a.

Vad beträffar flersidiga digitala gränssnitt som underlättar underliggande leveranser av varor eller tjänster direkt mellan gränssnittets användare, omfattas inte de intäkter som användarna får från dessa transaktioner av skatten. Intäkter som härrör från detaljistverksamhet som består av försäljning av varor eller tjänster som avtalas på nätet via webbplatsen för leverantören av sådana varor eller tjänster (vilket kan omfatta det som vanligen kallas e-handel) omfattas inte heller av skatten på digitala tjänster, eftersom detaljhandlaren värdeskapande ligger i de varor eller tjänster som tillhandahålls, och det digitala gränssnittet endast används som ett kommunikationsmedel.

I artikel 3.4 a klargörs även att tjänster som en entitet erbjuder användarna via ett digitalt gränssnitt och som består av tillhandahållande av digitalt innehåll såsom videofilmer, ljud eller text, som antingen ägs av den entiteten eller som entiteten har förvärvat distributionsrätten till, inte ska anses utgöra förmedlingstjänster. Sådana tjänster bör därför inte omfattas av skatten, eftersom det inte står klart i vilken utsträckning användarnas deltagande spelar en central roll i företagets värdeskapande. Det är nödvändigt att klargöra denna punkt, eftersom vissa leverantörer av digitalt innehåll som tillhandahåller innehållet via ett digitalt gränssnitt kan möjliggöra en viss samverkan mellan mottagarna av innehållet, och följaktligen kan anses falla inom definitionen av flersidiga digitala gränssnitt som tillhandahåller förmedlingstjänster. Under sådana omständigheter är samverkan mellan användarna en sidoverksamhet i förhållande till tillhandahållandet av digitalt innehåll, där användarens enda eller huvudsakliga syfte är att ta emot det digitala innehållet från den entitet

som tillgängliggör det digitala gränssnittet (en entitet som erbjuder användarna videospel genom ett gränssnitt skulle t.ex. inte omfattas av skatten på digitala tjänster, oavsett om användaren kan spela mot andra användare och därför i viss mån samverkar med dessa användare).

Det bör göras åtskillnad mellan en entitets tillhandahållande av digitalt innehåll till användare via ett digitalt gränssnitt, vilket utgör en tjänst som inte omfattas av skatten på digitala tjänster, och tillgängliggörandet av ett flersidigt digitalt gränssnitt genom vilket användarna kan ladda upp och dela digitalt innehåll med andra användare, eller tillgängliggörandet av ett gränssnitt som underlättar ett underliggande tillhandahållande av digitalt innehåll direkt mellan användarna. De sistnämnda tjänsterna utgör en förmedlingstjänst från den entitet som tillgängliggör det flersidiga digitala gränssnittet, som följaktligen omfattas av skatten på digitala tjänster, oavsett den underliggande transaktionens art. I artikel 3.4 a betonas därför att en förutsättning för att tillhandahållande av digitalt innehåll inte ska omfattas av skatten på digitala tjänster är att det är den entitet som tillgängliggör det digitala gränssnitt via vilket det digitala innehållet tillhandahålls som står för tillhandahållandet, inte att andra användare av gränssnittet erbjuder användare digitalt innehåll.

Beskattningsbara tjänster som består i överföring av insamlade uppgifter om användare definieras i artikel 3.1 c, med hänvisning till uppgifter som har genererats från sådana användares aktiviteter på digitala gränssnitt. Detta beror på att de tjänster som omfattas av skatten på digitala tjänster är tjänster som använder digitala gränssnitt för att skapa bidrag från användarna, inte tjänster som använder gränssnitt för att överföra uppgifter som har genererats på annat sätt. Skatten på digitala tjänster omfattar därför inte insamling av uppgifter eller användning av uppgifter som har samlats in av ett företag för interna ändamål, eller att ett företag kostnadsfritt delar uppgifter som det har samlat in med andra parter. Skatten inriktas i stället på överföring av uppgifter mot ersättning som har samlats in från en mycket specifik verksamhet (användares aktiviteter på digitala gränssnitt).

I artikel 3.4 b och c förklaras att tjänster som regleras i punkterna 1–9 i avsnitt A i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU²¹ och tillhandahålls av handelsplatser eller systematiska internhandlare enligt definitionen i det direktivet, eller av reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster, inte omfattas av skatten på digitala tjänster. Tjänster som består av att underlätta beviljande av lån och som tillhandahålls av reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster omfattas inte heller. Reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster avser leverantörer av tjänster som är föremål för eventuella framtida unionsbestämmelser som antas enligt artikel 114 i EUF-fördraget i samband med reglering av gräsrotsfinansieringstjänster.

Flersidiga digitala gränssnitt, som gör att användarna kan ta emot eller få information om transaktionstjänster, investeringstjänster eller investeringsanalystjänster, såsom de tjänster som tillhandahålls av de företag som avses ovan, medför ofta åtgärder från användarnas sida. Användaren spelar emellertid inte någon central roll i värdeskapandet för den entitet som tillgängliggör ett digitalt gränssnitt. Värdet ligger i stället i entitetens kapacitet att sammanföra köpare och säljare av finansiella produkter under specifika och särskiljande förhållanden som annars inte skulle uppstå (till exempel jämfört med transaktioner som ingås utanför sådana gränssnitt, direkt mellan motparterna). En tjänst som består i att en sådan entitet tillgängliggör ett digitalt gränssnitt sträcker sig längre än till att bara underlätta transaktioner i finansiella

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

instrument mellan användarna av ett sådant gränssnitt. De reglerade tjänster som undantas från tillämpningsområdet för detta direktiv syftar till att skapa en säker miljö för finansiella transaktioner. Den entitet som tillhandahåller dessa tjänster fastställer därför de specifika villkoren för utförandet av sådana finansiella tjänster i syfte att garantera grundläggande aspekter, såsom kvaliteten på transaktionernas utförande, nivån på marknadsinsynen samt rättvis behandling av investerare. Sådana tjänster har dessutom ett viktigt och skilt mål, nämligen att underlätta finansiering, investeringar eller sparande.

I fråga om plattformar för gräsrotsfinansiering ligger gräsrotsfinansiering grundad på investeringar och utlåning utanför beskattningsområdet, eftersom leverantörerna av sådana tjänster spelar samma roll som handelsplatser och systematiska internhandlare och därför inte utgör ren förmedling. Tjänster som tillhandahålls av plattformar för gräsrotsfinansiering som inte bygger på investering och utlåning och som utgör förmedling, såsom gräsrotsfinansiering grundad på donation eller belöning, eller tjänster tillhandahållna av sådana plattformar som består i utplacering av reklam, omfattas av direktivet.

Eftersom överföringen av uppgifter som utförs av handelsplatser, systematiska internhandlare och reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster är begränsad till och ingår i tillhandahållandet av de reglerade finansiella tjänster som beskrivs ovan, och regleras som sådana enligt unionslagstiftningen, bör dessa företags tillhandahållande av överföringstjänster inte heller omfattas av skatten på digitala tjänster, vilket fastställs i artikel 3.5.

I artikel 3.2 klargörs att skatten på digitala tjänster tas ut på företagets bruttointäkter som härrör från tillhandahållandet av de tjänster som omfattas av skattens tillämpningsområde, exklusive mervärdesskatt och andra liknande skatter.

I artikel 3.7 klargörs att intäkter som härrör från tillhandahållandet av beskattningsbara tjänster mellan företag i en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål för redovisningsändamål inte anses utgöra beskattningsbara intäkter.

Om en entitet i en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål tillhandahåller en beskattningsbar tjänst till en tredje part, men en annan entitet inom gruppen får ersättning för denna tjänst, anses ersättningen i enlighet med artikel 3.8 ha erhållits av den entitet som tillhandahåller den beskattningsbara tjänsten. Denna bestämmelse är en skyddsåtgärd för att förhindra att en entitet som tillhandahåller beskattningsbara tjänster och får intäkter från sådana tjänster från en annan entitet inom samma grupp kringgår skyldigheten att betala skatten på digitala tjänster.

Beskattningsbar person (artikel 4)

I enlighet med artikel 4.1 anses en entitet som befinner sig över båda följande tröskelvärden utgöra en beskattningsbar person vid tillämpningen av skatten på digitala tjänster.

- Om de totala globala intäkter som rapporterats av entiteten under det senaste hela räkenskapsår för vilket en årsredovisning finns tillgänglig överskrider 750 000 000 euro.
- Om entitetens totala beskattningsbara intäkter inom unionen under det räkenskapsåret överskrider 50 000 000 euro.

Genom det första tröskelvärdet (sammanlagda årliga globala intäkter) begränsas skatten till att gälla företag av en viss storlek som har skapat en stark ställning på marknaden som gör att de kan utnyttja nätverkseffekterna och användningen av stordata i större utsträckning, och således bygger sina affärsmodeller kring användardeltagande. Det är sådana affärsmodeller, som leder till större skillnader mellan var vinsten beskattas och var värdet skapas, som omfattas av skatten. Den ekonomiska kapaciteten hos företag som anses utgöra

beskattningsbara personer bör betraktas som ett mått på deras kapacitet att locka till sig stora mängder användare, vilket är nödvändigt för att sådana affärsmodeller ska vara lönsamma. Det är dessutom större företag som har möjlighet att utnyttja aggressiv skatteplanering. Det är också skälet till att samma tröskelvärde har föreslagits i andra unionsinitiativ, såsom den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen. Ett annat syfte med detta tröskelvärde är att skapa rättssäkerhet och göra det enklare och mindre kostsamt för företag och skattemyndigheter att avgöra om en entitet ska betala skatt på digitala tjänster, särskilt med tanke på att en del av dem inte har separat redovisning av intäkter från de verksamheter som omfattas av denna skatt. Tröskelvärdet bör även undanta små och nystartade företag, för vilka efterlevnadskostnaderna för den nya skatten sannolikt får en oproportionerlig effekt.

Det andra tröskelvärdet (sammanlagda årliga beskattningsbara intäkter i unionen) begränsar däremot skatten till att omfatta fall där det finns ett betydande digitalt fotavtryck på unionsnivå när det gäller de intäkter som omfattas av skatten på digitala tjänster. Detta tröskelvärde fastställs på unionsnivå för att bortse från de skillnader i marknadsstorlek som kan finnas inom unionen.

Om ett företag tillhör en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål ska tröskelvärdena tillämpas på den konsoliderade gruppens totala intäkter, vilket anges i artikel 4.6.

Ett företag som uppfyller båda de ovanstående villkoren anses utgöra en beskattningsbar person, oavsett om det är etablerat i en medlemsstat eller i en jurisdiktion utanför unionen. Beroende på var den beskattningsbara personen är etablerad kan en skyldighet att betala skatten på digitala tjänster uppstå i följande scenarion: en beskattningsbar person som är etablerad i en jurisdiktion utanför unionen kan bli skyldig att betala skatten på digitala tjänster i en medlemsstat, en beskattningsbar person som är etablerad i en medlemsstat kan bli skyldig att betala denna skatt i en annan medlemsstat, eller en beskattningsbar person som är etablerad i en medlemsstat kan bli skyldig att betala skatten i samma medlemsstat.

Plats för beskattning (artikel 5)

I artikel 5 fastställs vilken del av en entitets beskattningsbara intäkter som ska anses ha erhållits i en medlemsstat vid tillämpningen av denna skatt. I linje med begreppet användarnas värdeskapande, som ligger till grund för det objektiva syftet med skatten på digitala tjänster, fastställs i denna artikel att skatten på digitala tjänster ska betalas i den eller de medlemsstater där användarna befinner sig.

Detta tillvägagångssätt bygger på det faktum att det är användarnas deltagande i ett företags digitala verksamheter som skapar värde för företaget, vilket inte nödvändigtvis medför en betalning från användarnas sida (t.ex. personer som tittar på reklam på ett digitalt gränssnitt), eller som kan innebära att endast vissa användare betalar (t.ex. flersidiga gränssnitt där endast vissa användare måste betala för att få åtkomst till gränssnittet, medan andra användare har fri åtkomst). Det är därför den medlemsstat där användaren befinner sig som har rätt att ta ut skatten på digitala tjänster, oavsett om användaren har bidragit med pengar till företagets intäktsgenerering. Särskilda regler för att fastställa när en användare anses befinna sig i en medlemsstat anges.

De beskattningsbara intäkter som härrör från tillhandahållandet av en beskattningsbar tjänst enligt detta direktiv ska anses ha erhållits i en medlemsstat under en beskattningsperiod om användaren med avseende på sådana tjänster anses befinna sig i den medlemsstaten under den beskattningsperioden enligt bestämmelserna i artikel 5.2, som ska tillämpas på varje typ av beskattningsbar tjänst. Om det gäller en användare som är involverad i en beskattningsbar tjänst och som befinner sig i olika medlemsstater eller i jurisdiktioner utanför unionen, måste

de beskattningsbara intäkter som en entitet erhåller från tillhandahållandet av den tjänsten fördelas proportionerligt till varje medlemsstat och enligt de olika fördelningsnycklar som fastställs i artikel 5.3 för varje typ av beskattningsbar tjänst. Fördelningsnycklarna har utformats med hänsyn till arten av varje beskattningsbar tjänst, och särskilt med tanke på vad som utlöser intäkter för tjänsteleverantören.

När det gäller beskattningsbara tjänster som består i att placera reklam på ett digitalt gränssnitt beaktas det antal gånger som reklamen har visats på användarnas enheter under en beskattningsperiod i en medlemsstat för att fastställa hur stor del av intäkterna under den beskattningsperioden som ska fördelas till den medlemsstaten.

I fråga om tillgängliggörandet av flersidiga digitala gränssnitt för att avgöra hur stor del av den beskattningsbara inkomsten som ska tilldelas en medlemsstat görs åtskillnad mellan situationer där gränssnittet underlättar underliggande transaktioner direkt mellan användare och situationer där så inte är fallet. I situationer där underliggande transaktioner underlättas görs fördelningen av beskattningsbara intäkter till en medlemsstat under en beskattningsperiod på grundval av antalet användare som ingår en sådan transaktion under den beskattningsperioden med användning av en enhet i den medlemsstaten. Skälet till detta är att det här är den åtgärd som vanligen genererar intäkter för den entitet som tillgängliggör gränssnittet. Rätt att beskatta intäkter i det företag som tillhandahåller gränssnittet ska tilldelas de medlemsstater där de användare som avslutar underliggande transaktioner befinner sig, oavsett om användarna är säljare eller köpare av de underliggande varorna eller tjänsterna. Detta beror på att båda två genererar värde för det flersidiga digitala gränssnittet genom sitt deltagande, då rollen som gränssnitt är att matcha utbud och efterfrågan. Om en förmedlingstjänst inte omfattar underlättande av underliggande transaktioner erhålls intäkterna vanligen genom periodiska betalningar efter det att användaren har registrerat eller öppnat ett konto på ett digitalt gränssnitt. För att fördela beskattningsbara intäkter till en medlemsstat under en beskattningsperiod beaktas därför antalet användare under den beskattningsperioden som har ett konto som öppnades med användning av en enhet i den medlemsstaten, vare sig kontot öppnades under det beskattningsåret eller under ett tidigare beskattningsår.

När det gäller överföring av insamlade uppgifter om användare beaktar fördelningen av beskattningsbara intäkter till en medlemsstat under en beskattningsperiod antalet användare från vilka uppgifter som överförts under den beskattningsperioden har genererats till följd av att användarna har använt en enhet i den medlemsstaten.

I artikel 5.4 klargörs dessutom att den plats från vilken betalningen av de beskattningsbara tjänsterna utförs inte beaktas vid fastställandet av platsen för beskattning. I situationer där underliggande varor eller tjänster tillhandahålls direkt mellan användare av ett flersidigt gränssnitt beaktas inte heller den plats där sådana underliggande transaktioner äger rum.

På grundval av bestämmelsen i artikel 5.5 anses användare befinna sig i den medlemsstat där internetprotokolladressen (ip-adressen) för den enhet som de använder hör hemma, eller andra geolokaliseringsmetoder som anses vara mer exakta. Ip-adresser är en enkel och effektiv metod för att fastställa var användarna befinner sig. Om den beskattningsbara personen genom andra geolokaliseringsmetoder känner till att användaren inte befinner sig i den medlemsstat som ip-adressen anger, kan den följaktligen förlita sig till sådana andra geolokaliseringsmetoder för att fastställa platsen för beskattning.

Utkrävbarhet, beräkning av skatten samt skattesats (artiklarna 6–8)

I enlighet med artikel 6 kommer den nya skatten att bli beskattningsgrundande i en medlemsstat för den del av de beskattningsbara intäkter som erhållits av en beskattningsbar person under en beskattningsperiod, och som anses ha erhållits i den medlemsstaten.

I artikel 7 fastställs regeln för hur skatten på digitala tjänster bör beräknas.

I artikel 8 anges en gemensam skattesats inom unionen på 3 %.

Skyldigheter (artiklarna 9–19)

I artiklarna 9–19 anges en uppsättning skyldigheter som ska fullgöras av beskattningsbara personer som omfattas av skatten på digitala tjänster.

I artikel 9 klargörs att beskattningsbara personer som tillhandahåller beskattningsbara tjänster ska betala skatten och fullgöra de skyldigheter som anges i kapitel 3. Där anges även att en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål kan utse en enda entitet inom gruppen som betalar skatten på digitala tjänster och uppfyller skyldigheterna i kapitel 3 för alla beskattningsbara personer i den gruppen som är skyldiga att betala skatten på digitala tjänster.

För att hantera de administrativa aspekterna av skatten görs en förenklingsmekanism i form av en gemensam kontaktpunkt tillgänglig för alla beskattningsbara personer. Den gemensamma kontaktpunkten grundas på tanken att beskattningsbara personer som är skyldiga att betala skatt på digitala tjänster i en eller flera medlemsstater bör kunna utnyttja en gemensam kontaktpunkt (identifieringsmedlemsstaten) genom vilken de kan fullgöra alla sina skattemässiga förpliktelser (identifiering, inlämnande av skattedeklarationen och betalning). Identifieringsmedlemsstaten ansvarar för att utbyta den informationen med de andra medlemsstater där skatten på digitala tjänster ska betalas samt för att överföra den del av skatten som tas ut på dessa andra medlemsstaters vägnar.

Såsom förklaras i artikel 10 avser ”identifieringsmedlemsstat” den medlemsstat där beskattningsbara personer ska betala skatten på digitala tjänster, om de inte är skyldiga att betala skatten i mer än en medlemsstat. I sådana fall får de välja identifieringsmedlemsstat mellan dessa medlemsstater.

Det faktum att den beskattningsbara personen kan anses ha skatterättslig hemvist i fråga om bolagsskatt i en medlemsstat påverkar inte fastställandet av identifieringsmedlemsstat för skatten på digitala tjänster, eftersom det är en annan typ av skatt. Syftet med detta är även att inte lägga en oproportionerlig administrativ börda på medlemsstater där de beskattningsbara personerna kan ha sin skatterättsliga etableringsort i fråga om bolagsskatt, men inte har några skyldigheter i fråga om skatt på digitala tjänster. Beskattningsbara personer som ska betala skatt på digitala tjänster i flera medlemsstater kommer därför att kunna använda den gemensamma kontaktpunkten i identifieringsmedlemsstaten med avseende på alla skyldigheter i samband med skatten på digitala tjänster, och oavsett om de anses ha sin skatterättsliga hemvist i fråga om bolagsskatt i den medlemsstaten eller inte. En beskattningsbar person som ska betala skatt på digitala tjänster i två medlemsstater (i medlemsstat A där personen har sin skatterättsliga hemvist i fråga om bolagsskatt, och medlemsstat B, där personen inte har sin skatterättsliga hemvist i fråga om bolagsskatt) som har valt medlemsstat B som identifieringsmedlemsstat, kommer till exempel att kunna fullgöra sina skyldigheter med avseende på skatten på digitala tjänster både i medlemsstat A och B via den gemensamma kontaktpunkten.

I artikel 10 fastställs en skyldighet för beskattningsbara personer att via ett självdeklarationssystem till identifieringsmedlemsstaten anmäla att de ska betala skatt på digitala tjänster i unionen samt de uppgifter som ska anmälas. Den beskattningsbara personen kommer att tilldelas ett registreringsnummer i enlighet med artikel 11. Om beskattningsbara personer upphör att vara skyldiga att betala skatt på digitala tjänster i unionen ska de

underrätta identifieringsmedlemsstaten om detta i enlighet med artikel 12. Identifieringsmedlemsstaten tar därefter bort den beskattningsbara personen från sitt registreringsregister. I artikel 13 klargörs reglerna för en eventuell ändring av identifieringsmedlemsstat.

Enligt artikel 14 ska beskattningsbara personer dessutom lämna in en deklaration om skatt på digitala tjänster i identifieringsmedlemsstaten. Närmare uppgifter om detta anges i artikel 15. Det belopp som ska deklarerars i varje medlemsstat där skatt på digitala tjänster ska betalas under den relevanta beskattningsperioden är det totala beloppet för de beskattningsbara intäkter som den beskattningsbara personen har erhållit i den medlemsstaten, tillsammans med den skatt på digitala tjänster som ska betalas på detta belopp. Den totala skatt på digitala tjänster som ska betalas i alla medlemsstater och informationen om de tröskelvärden som gäller enligt artikel 4 ska även rapporteras.

Betalningsvillkoren regleras i artikel 16, där det också anges att eventuell återbetalning av skatten till skattebetalaren när den skatt på digitala tjänster som ska betalas redan har överförts från identifieringsmedlemsstaten till den medlemsstat där skatten ska betalas, bör göras direkt av den sistnämnda medlemsstaten till den beskattningsbara personen. För att undvika skillnader i driften av den gemensamma kontaktpunkten har en bestämmelse som reglerar eventuell återbetalning av skatt på digitala tjänster införts i artikel 17. Artikel 18 rör redovisning, bokföring och åtgärder för bedrägeribekämpning, som medlemsstaterna ska införa. I denna artikel klargörs också att bestämmelserna om en gemensam kontaktpunkt och identifieringsmedlemsstater inte ändrar det faktum att den beskattningsbara personen ska betala skatt på digitala tjänster direkt till varje medlemsstat där skatten ska betalas, och att den medlemsstaten har rätt att driva in skatten direkt från den berörda beskattningsbara personen samt utföra skatterevisioner och vidta kontrollåtgärder.

I artikel 19 fastställs att varje medlemsstat ska utse en behörig myndighet som ska ansvara för alla administrativa skyldigheter med avseende på skatten på digitala tjänster samt de krav rörande administrativt samarbete som anges i kapitel 4.

Administrativt samarbete med avseende på skyldigheter (artiklarna 20–23)

Bestämmelserna i artiklarna 20–23 reglerar de nödvändiga utbytena mellan medlemsstaterna om identifiering av beskattningsbara personer och inlämnandet av deklarationer om skatt på digitala tjänster samt överföring av betalningar av skatten av identifieringsmedlemsstaten till de andra medlemsstater där skatten ska betalas.

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om ett gemensamt system för skatt på inkomster från tillhandahållande av vissa digitala tjänster

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 113,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, och
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europaparlamentets yttrande¹,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,
i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och
av följande skäl:

- (1) Den globala ekonomin blir snabbt digital, vilket har lett till att nya affärsmetoder har växt fram. Digitala företag kännetecknas av att deras verksamheter är starkt kopplade till internet. Digitala företag förlitar sig i stor utsträckning på förmågan att bedriva verksamhet på distans med begränsad fysisk närvaro eller ingen fysisk närvaro alls, på slutanvändarnas bidrag till värdeskapandet, och på betydelsen av immateriella tillgångar.
- (2) De nuvarande bolagsskattereglerna utformades främst under 1900-talet för traditionella företag. De baseras på tanken att beskattningen bör ske där värdet skapas. Tillämpningen av de nuvarande reglerna på den digitala ekonomin har dock lett till avvikelser mellan den plats där vinsten beskattas och den plats där värdet skapas, särskilt för affärsmodeller som är starkt beroende av användarnas deltagande. Det har därför blivit uppenbart att de nuvarande bolagsskattereglerna för beskattning av den digitala ekonomins vinster är olämpliga och måste ses över.
- (3) Den översynen är viktig för den digitala inre marknaden³ med tanke på att den digitala inre marknaden behöver ett modernt och stabilt skatteregelverk för den digitala ekonomin för att stimulera innovation, bekämpa fragmentering av marknaden och göra det möjligt för alla aktörer att dra nytta av den nya dynamiken på marknaden på rättvisa och välavvägda villkor.

¹ EUT C , , s. .

² EUT C ... , s.G

³ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén: En strategi för en inre digital marknad i Europa (COM(2015) 192 final, 6.5.2015).

- (4) I sitt meddelande *Ett rättvist och effektivt skattesystem i Europeiska unionen för den digitala inre marknaden*⁴, som antogs den 21 september 2017, redogör kommissionen för de utmaningar som den digitala ekonomin innebär för de befintliga skattereglerna, och åtog sig att analysera tillgängliga politiska alternativ. I sina slutsatser av den 5 december 2017⁵ uppmanar Ekofinrådet kommissionen att anta förslag om insatser för att bemöta svårigheterna med vinstbeskattning i den digitala ekonomin, samtidigt som det konstaterade många medlemsstaters intresse för tillfälliga åtgärder i fråga om intäkter som härrör från digitala verksamheter i unionen, vilka inte skulle omfattas av tillämpningsområdet för dubbelbeskattningsavtalen.
- (5) Med tanke på att problemet med beskattning av den digitala ekonomin är av global karaktär, vore det bästa att finna en multilateral och internationell lösning på det. Kommissionen deltar därför aktivt i den internationella diskussionen. Arbetet inom OECD pågår för närvarande. Att göra framsteg på internationell nivå är dock en utmaning. Därför vidtas åtgärder för att anpassa bolagsskattereglerna på unionsnivå⁶ och uppmuntra att avtal ingås med jurisdiktioner utanför unionen⁷, så att regelverket för bolagsskatt passar för de nya digitala affärsmodellerna.
- (6) I väntan på sådana åtgärder, som det kan ta tid att anta och genomföra, känner sig medlemsstaterna pressade att agera i denna fråga med tanke på risken att deras bolagsskattebas urholkas betydligt med tiden. Icke samordnade åtgärder som vidtas av medlemsstaterna individuellt kan fragmentera den inre marknaden och snedvrider konkurrensen, hindra utvecklingen av nya digitala lösningar och hämma unionens konkurrenskraft i stort. Därför är det nödvändigt att införa en harmoniserad strategi med en tillfällig lösning för att hantera problemet på ett riktat sätt tills en övergripande lösning finns på plats.
- (7) Syftet med denna tillfälliga lösning bör vara att införa ett gemensamt system för en skatt för digitala tjänster på vissa företags intäkter som härrör från tillhandahållande av vissa digitala tjänster. Åtgärden bör vara enkel att genomföra och inriktas på intäkter som härrör från tillhandahållandet av digitala tjänster där användarna bidrar på ett betydande sätt till värdeskapandeprocessen. Denna faktor (användarnas värdeskapande) ligger även till grund för åtgärden för bolagsskatteregler, vilken beskrivs i skäl 5.
- (8) Följande inslag i skatten på digitala tjänster bör definieras: beskattningsbara intäkter (vad ska beskattas), beskattningsbara personer (vem ska beskattas), var beskattning ska ske (vilken del av de beskattningsbara intäkterna som anses ha erhållits i en medlemsstat och när), utkrävbarhet, beräkning av skatten, skattesats samt relaterade skyldigheter, inbegripet en gemensam kontaktpunkt genom vilken skatten tas ut.
- (9) Skatten på digitala tjänster bör endast tas ut på intäkter som härrör från tillhandahållandet av vissa digitala tjänster. De digitala tjänster som omfattas bör vara sådana tjänster som är starkt beroende av användarnas deltagande, och där skillnaden mellan den plats där vinsten beskattas och den plats där användarna befinner sig

⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet: Ett rättvist och effektivt skattesystem i Europeiska unionen för den digitala inre marknaden (COM(2017) 547 final, 21.9.2017).

⁵ Insatser för att möta svårigheterna med vinstbeskattning i den digitala ekonomin – rådets slutsatser (den 5 december 2017) (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Proposal for a Council Directive laying down rules relating to the corporate taxation of a significant digital presence (COM(2018) 147 final).

⁷ Commission Recommendation relating to the corporate taxation of a significant digital presence (C(2018) 1650 final).

vanligen är störst. Det är intäkterna från behandlingen av användarnas bidrag som bör beskattas, inte användarnas deltagande i sig.

- (10) Beskattningsbara intäkter bör särskilt vara intäkter som härrör från tillhandahållandet av följande tjänster: i) placering av reklam på ett digitalt gränssnitt som riktas mot användare av det gränssnittet, ii) tillgängliggörande av flersidiga digitala gränssnitt som gör det möjligt för användare att hitta andra användare och samverka med dem, och även kan underlätta tillhandahållandet av underliggande leverans av varor och tjänster direkt mellan användarna (även kallade *förmedlingstjänster*), och iii) överföring av insamlade uppgifter om användare som har genererats från dessa användares aktiviteter på digitala gränssnitt. Om inga intäkter uppstår från tillhandahållandet av sådana tjänster uppstår inte heller någon skyldighet att betala skatt på digitala tjänster. Andra intäkter som entiteten fått genom att tillhandahålla sådana tjänster, men som inte direkt härrör från ett sådana tillgängliggöranden, bör inte heller omfattas av skatten.
- (11) Tjänster som består i att på ett digitalt gränssnitt placera en kunds reklam som riktas mot användare av det gränssnittet bör inte definieras med hänvisning till vem som äger det digitala gränssnittet genom vilket reklamen visas på en användares enhet, utan snarare med hänsyn till den entitet som möjliggör visningen av reklamen på gränssnittet. Detta beror på att värdet för ett företag som placerar kundreklam på ett digitalt gränssnitt ligger i användartrafik och användaruppgifter, som vanligen beaktas för placeringen, oavsett om gränssnittet tillhör företaget eller en tredje part som hyr ut det digitala utrymme där reklamen kommer att visas. Det bör dock klargöras att i fall där leverantören av reklamtjänsten och ägaren av det digitala gränssnittet är olika företag, anses inte ägaren av gränssnittet ha tillhandahållit en beskattningsbar tjänst som omfattas av skatten på digitala tjänster. Syftet med detta är att undvika eventuella kaskadeffekter och dubbelbeskattning.
- (12) Tjänster som tillhandahålls av flersidiga digitala gränssnitt bör definieras efter deras kapacitet att ge användare möjlighet att hitta andra användare och samverka med dem. Det särskiljande med flersidiga digitala gränssnitt är att de möjliggör en samverkan mellan användare som inte kan äga rum utan att gränssnittet matchar användarna mot varandra (med andra ord låter gränssnittet användarna komma i kontakt med andra användare). Vissa tjänster, som brukar kallas kommunikations- eller betaltjänster, såsom snabbmeddelandetjänster, e-posttjänster eller e-betaltjänster, kan också anses underlätta samverkan mellan användare via ett digitalt gränssnitt, men användarna kan vanligen inte komma i kontakt med varandra om de inte redan har gjort det på annat sätt. Intäkter från tillhandahållande av kommunikations- eller betaltjänster bör därför inte omfattas av skatten, eftersom sådana leverantörer inte är verksamma på en marknadsplats, utan snarare producerar supportprogramvara eller andra it-instrument som ger kunder möjligheten att kontakta andra personer som de oftast redan har en relation till.
- (13) Vad beträffar flersidiga digitala gränssnitt som underlättar underliggande leveranser av varor eller tjänster direkt mellan gränssnittets användare, bör inte de underliggande transaktioner och intäkter som användarna får från dessa transaktioner omfattas av skatten. Intäkter som härrör från detaljistverksamhet som består av försäljning av varor eller tjänster som avtalas på nätet via webbplatsen för leverantören av sådana varor eller tjänster, där leverantören inte agerar som mellanhand, bör inte heller omfattas av skatten på digitala tjänster, eftersom detaljhandlaren värdeskapande ligger i de varor eller tjänster som tillhandahålls, och det digitala gränssnittet endast används som ett kommunikationsmedel. Huruvida en leverantör säljer varor eller tjänster på nätet via

sitt eget konto eller tillhandahåller förmedlingstjänster avgörs med beaktande av transaktionens rättsliga och ekonomiska innehåll enligt avtalet mellan de berörda parterna. En leverantör av ett digitalt gränssnitt där varor från tredje parter görs tillgängliga kan till exempel sägas tillhandahålla en förmedlingstjänst (med andra ord tillhandahållande av ett flersidigt digitalt gränssnitt) om inga betydande lagerrisker föreligger, eller om den tredje parten bestämmer varornas priser.

- (14) Tjänster som består i att en entitet tillhandahåller digitalt innehåll via ett digitalt gränssnitt bör inte omfattas av skatten, oavsett om det digitala innehållet ägs av entiteten eller om det har förvärvat rätten att distribuera det. Även om någon form av samverkan mellan mottagarna av sådant digitalt innehåll kan tillåtas och leverantören av sådana tjänster därför kan anses tillgängliggöra ett flersidigt digitalt gränssnitt, står det inte lika klart att användaren spelar en central roll i värdeskapandet för det företag som tillhandahåller det digitala innehållet. Fokus i värdeskapandet ligger i stället på själva det digitala innehållet som tillhandahålls av entiteten. Intäkter från sådant tillhandahållande bör därför inte omfattas av skatten.
- (15) Digitalt innehåll bör anses utgöra data som tillhandahålls i digital form, såsom datorprogram, applikationer, spel, musik, videofilmer eller texter, oavsett om det laddas ned eller spelas upp direkt, och inte är data som representeras av det digitala gränssnittet i sig. Syftet med detta är att fånga upp de olika former som digitalt innehåll kan ha när det förvärfvas av användaren, vilket inte ändrar det faktum att användarens enda eller huvudsakliga syfte är att förvärva det digitala innehållet.
- (16) Det bör göras åtskillnad mellan den tjänst som beskrivs i skäl 14 och tillgängliggörande av ett flersidigt digitalt gränssnitt genom vilket användarna kan ladda upp och dela digitalt innehåll med andra användare, eller tillgängliggörandet av ett gränssnitt som underlättar ett underliggande tillhandahållande av digitalt innehåll direkt mellan användarna. De sistnämnda tjänsterna utgör en förmedlingstjänst, och bör följaktligen omfattas av skatten på digitala tjänster, oavsett den underliggande transaktionens art.
- (17) Beskattningsbara tjänster som består i överföring av insamlade uppgifter om användare bör endast omfatta uppgifter som har genererats från sådana användares aktiviteter på digitala gränssnitt, inte uppgifter som har genererats från sensorer eller andra medel och har samlats in på digital väg. Detta beror på att de tjänster som bör omfattas av skatten på digitala tjänster är tjänster som använder digitala gränssnitt för att skapa bidrag från användarna, som de monetariserar, inte tjänster som endast använder gränssnitt för att överföra uppgifter som har genererats på annat sätt. Skatten på digitala tjänster bör därför inte omfatta insamling av uppgifter eller användning av uppgifter som har samlats in av ett företag för interna ändamål, eller att ett företag utan ersättning delar uppgifter som det har samlat in med andra parter. Skatten bör i stället inriktas på intäktsgenerering från överföring mot ersättning av uppgifter som har samlats in från en mycket specifik verksamhet (användares aktiviteter på digitala gränssnitt).
- (18) Tjänster som regleras i punkterna 1–9 i avsnitt A i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU⁸ och tillhandahålls av handelsplatser eller systematiska internhandlare enligt definitionen i det direktivet, eller av reglerade leverantörer av

⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

gräsrotsfinansieringstjänster, bör inte omfattas av skatten på digitala tjänster. Tjänster som består av att underlätta beviljande av lån och som tillhandahålls av reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster bör inte heller omfattas. Reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster avser leverantörer av tjänster som är föremål för eventuella framtida unionsbestämmelser som antas enligt artikel 114 i EUF-fördraget i samband med reglering av gräsrotsfinansieringstjänster.

- (19) Flersidiga digitala gränssnitt, som gör att användarna kan ta emot eller få information om transaktionstjänster, investeringstjänster eller investeringsanalystjänster, såsom de tjänster som tillhandahålls av de företag som avses ovan, medför ofta åtgärder från användarnas sida. Användaren spelar emellertid inte någon central roll i värdeskapandet för den entitet som tillgängliggör ett digitalt gränssnitt. Värdet ligger i stället i entitetens kapacitet att sammanföra köpare och säljare av finansiella produkter under specifika och särskiljande förhållanden som annars inte skulle uppstå (till exempel jämfört med transaktioner som ingås utanför sådana gränssnitt, direkt mellan motparterna). En tjänst som består i att en sådan entitet tillgängliggör ett digitalt gränssnitt sträcker sig längre än till att bara underlätta transaktioner i finansiella instrument mellan användarna av ett sådant gränssnitt. De reglerade tjänster som undantas från tillämpningsområdet för detta direktiv syftar till att skapa en säker miljö för finansiella transaktioner. Den entitet som tillhandahåller dessa tjänster fastställer därför de specifika villkoren för utförandet av sådana finansiella tjänster i syfte att garantera grundläggande aspekter, såsom kvaliteten på transaktionernas utförande, nivån på marknadsinsynen samt rättvis behandling av investerare. Sådana tjänster har dessutom ett viktigt och skilt mål, nämligen att underlätta finansiering, investeringar eller sparande.
- (20) I fråga om plattformar för gräsrotsfinansiering bör gräsrotsfinansiering grundad på investeringar och utlåning ligga utanför beskattningsområdet, eftersom leverantörerna av sådana tjänster spelar samma roll som handelsplatser och systematiska internhandlare och därför inte utgör förmedling. Tjänster som tillhandahålls av plattformar för gräsrotsfinansiering som inte bygger på investering och utlåning och som utgör förmedling, såsom gräsrotsfinansiering grundad på donation eller belöning, eller tjänster tillhandahållna av sådana plattformar som består i utplacering av reklam, bör omfattas av direktivet.
- (21) Eftersom överföringen av uppgifter som utförs av handelsplatser, systematiska internhandlare och reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster är begränsad till och ingår i tillhandahållandet av de reglerade finansiella tjänster som beskrivs ovan och regleras som sådana enligt unionslagstiftningen, bör dessa företags tillhandahållande av överföringstjänster inte heller omfattas av skatten på digitala tjänster.
- (22) Endast vissa företag bör anses utgöra beskattningsbara personer vid tillämpningen av skatten på digitala tjänster, oavsett om de är etablerade i en medlemsstat eller i en jurisdiktion utanför unionen. En entitet bör särskilt anses utgöra en beskattningsbar person om följande två villkor är uppfyllda: i) om de totala globala intäkter som rapporterats av entiteten under det senaste hela räkenskapsår för vilket en årsredovisning finns tillgänglig överskrider 750 000 000 euro, och ii) om entitetens totala beskattningsbara intäkter inom unionen under det räkenskapsåret överskrider 50 000 000 euro.
- (23) Genom det första tröskelvärdet (sammanlagda årliga globala intäkter) bör skatten begränsas till att gälla företag av en viss storlek, som är de företag som främst kan

tillhandahålla digitala tjänster där användarnas bidrag spelar en grundläggande roll, och som är starkt beroende av omfattande användarnätverk, stor användartrafik och en stark marknadsställning. Sådana affärsmodeller, som är beroende av användarnas värdeskapande för att få intäkter och endast är lönsamma för företag av en viss storlek, står för den största skillnaden mellan var vinsterna beskattas och var värdet skapas. Det är dessutom större företag som har möjlighet att utnyttja aggressiv skatteplanering.⁹ Det är också skälet till att samma tröskelvärde har föreslagits i andra unionsinitiativ.⁹ Ett annat syfte med detta tröskelvärde är att skapa rättssäkerhet, eftersom det skulle bli enklare och mindre kostsamt för företag och skattemyndigheter att fastställa var en entitet ska betala skatt på digitala tjänster. Det undantar även små och nystartade företag, för vilka efterlevnadskostnaderna för den nya skatten sannolikt får en oproportionerlig effekt.

- (24) Det andra tröskelvärdet (sammanlagda årliga beskattningsbara intäkter i unionen) bör däremot begränsa skatten till att omfatta fall där det finns ett betydande digitalt fotavtryck på unionsnivå när det gäller den typ av intäkter som omfattas av skatten på digitala tjänster. Detta tröskelvärde bör fastställas på unionsnivå för att bortse från de skillnader i marknadsstorlek som kan finnas inom unionen.
- (25) För att följa det befintliga regelverket bör en entitet som anses utgöra en beskattningsbar person och ha beskattningsbara intäkter som anses ha erhållits i en medlemsstat vara skyldiga att betala skatt på digitala tjänster i den medlemsstaten, oavsett om den entiteten är etablerad där eller inte, i en annan medlemsstat eller i en jurisdiktion utanför unionen.
- (26) Särskilda regler bör fastställas för företag som tillhör en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål. De intäkter som en entitet får från tillgängliggörande för andra entiteter som tillhör samma grupp för affärsredovisningsändamål bör inte omfattas av den nya skatten. För att fastställa om en entitet befinner sig ovanför de tillämpliga tröskelvärdena och således anses utgöra en beskattningsbar person, bör tröskelvärdena tillämpas på den konsoliderade gruppens totala intäkter.
- (27) För att begränsa eventuell dubbelbeskattning där samma intäkter är föremål både för bolagsskatt och skatt på digitala tjänster, förväntas medlemsstaterna tillåta företagen att dra av betalad skatt på digitala tjänster som en kostnad från bolagsskattebasen i deras territorium, oavsett om båda skatterna betalas i samma medlemsstat eller i olika medlemsstater.
- (28) En entiets beskattningsbara intäkter bör anses ha erhållits i en medlemsstat under en beskattningsperiod om användarna av en beskattningsbar tjänst som tillhandahålls av entiteten befinner sig i den medlemsstaten. Avgörandet av huruvida en användare bör anses befinna sig i en medlemsstat under en beskattningsperiod bör grundas på vissa specifika regler, som fastställs för var och en av de beskattningsbara tjänsterna och baseras på den plats där användarens enhet har använts.
- (29) Om användarna med avseende på en viss beskattningsbar tjänst befinner sig i olika medlemsstater eller i jurisdiktioner utanför unionen, bör de relevanta beskattningsbara intäkterna från den tjänsten proportionerligt tilldelas varje medlemsstat på grundval av specifika fördelningsnycklar. Fördelningsnycklarna bör fastställas beroende på arten

⁹ Se artikel 2 i förslaget till rådets direktiv om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas (COM(2016) 683 final).

av varje beskattningsbar tjänst och de särskiljande faktorer som innebär att leverantören av en sådan tjänst får intäkter från den.

- (30) När det gäller beskattningsbara tjänster som består i att placera reklam på ett digitalt gränssnitt bör det antal gånger som reklamen har visats på användarnas enheter under en beskattningsperiod i en medlemsstat beaktas för att fastställa hur stor del av de beskattningsbara intäkterna under den beskattningsperioden som ska tilldelas den medlemsstaten.
- (31) I fråga om tillgängliggörandet av flersidiga digitala gränssnitt för att avgöra hur stor del av den beskattningsbara inkomsten som ska tilldelas en medlemsstat bör åtskillnad göras mellan situationer där gränssnittet underlättar underliggande transaktioner direkt mellan användare och situationer där så inte är fallet. I situationer där en sådan underliggande transaktion underlättas bör fördelningen av beskattningsbara intäkter till en medlemsstat under en beskattningsperiod göras på grundval av antalet användare som har ingått en sådan transaktion under beskattningsperioden med användning av en enhet i den medlemsstaten. Skälet till det är att detta är den åtgärd som vanligen genererar intäkter för det företag som tillgängliggör gränssnittet. Rätt att beskatta intäkter i det företag som tillhandahåller gränssnittet bör tilldelas de medlemsstater där de användare som avslutar underliggande transaktioner befinner sig, oavsett om användarna är säljare eller köpare av de underliggande varorna eller tjänsterna. Detta beror på att båda två genererar värde för det flersidiga digitala gränssnittet genom sitt deltagande, då rollen som gränssnitt är att matcha utbud och efterfrågan. Om en förmedlingstjänst inte omfattar underlättande av underliggande transaktioner erhålls intäkterna vanligen genom periodiska betalningar efter det att användaren har registrerat eller öppnat ett konto på ett digitalt gränssnitt. För att fördela beskattningsbara intäkter till en medlemsstat under en beskattningsperiod bör därför antalet användare under den beskattningsperioden som har ett konto som öppnades med användning av en enhet i den medlemsstaten beaktas, vare sig kontot öppnades under det beskattningsåret eller under ett tidigare beskattningsår.
- (32) När det gäller överföring av insamlade uppgifter om användare bör fördelningen av beskattningsbara intäkter till en medlemsstat under en beskattningsperiod beakta antalet användare från vilka uppgifter som överförts under den beskattningsperioden har genererats till följd av att användarna har använt en enhet i den medlemsstaten.
- (33) Det bör vara möjligt att identifiera var en användares enhet har använts och följaktligen platsen för beskattning med hjälp av internetprotokolladressen (ip-adressen) för användarens enhet eller, om det är mer exakt, andra geolokaliseringsmetoder. Vid fastställandet av platsen för beskattning bör hänsyn tas till om användarna har bidragit med pengar till intäktsgenereringen, den plats från vilken betalningen i utbyte mot det tillhandahållande som ger upphov till en skyldighet att betala skatt på digitala tjänster har gjorts, eller den plats där eventuella underliggande leveranser av varor eller tjänster som avtalats via ett flersidigt digitalt gränssnitt har ägt rum.
- (34) Eventuell behandling av personuppgifter i samband med skatten på digitala tjänster bör utföras i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679¹⁰, inklusive sådan behandling som kan vara nödvändig i fråga om ip-adresser eller andra

¹⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

geolokaliseringsmetoder. Särskild hänsyn bör tas till behovet av att införa lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att följa reglerna för uppgiftsbehandlings laglighet och säkerhet, tillhandahållande av information och de registrerades rättigheter. Personuppgifter bör anonymiseras när så är möjligt.

- (35) Beskattningsbara intäkter bör motsvara den beskattningsbara personens totala bruttointäkter, exklusive mervärdesskatt och andra liknande skatter. Beskattningsbara intäkter bör anses ha erhållits av en beskattningsbar person vid den tidpunkt då de förföll till betalning, oavsett om de faktiskt har betalats till dess eller inte. Skatten på digitala tjänster bör vara beskattningsgrundande i en medlemsstat för den del av de beskattningsbara intäkter som erhållits av en beskattningsbar person under en beskattningsperiod och som anses ha erhållits i den medlemsstaten, och bör beräknas genom att satsen för skatten på digitala tjänster tillämpas på den andelen. För att undvika snedvridning på den inre marknaden bör det finnas en gemensam sats för skatten på digitala tjänster i unionen. Satsen för skatten på digitala tjänster bör fastställas till 3 %, vilket motsvarar en lämplig avvägning mellan de intäkter som genereras av skatten och tar hänsyn till att skatten har olika inverkan på företag beroende på deras vinstmarginaler.
- (36) Beskattningsbara personer som tillhandahåller beskattningsbara tjänster bör vara skyldiga att betala skatten på digitala tjänster och bör vara ansvariga för att fullgöra en rad administrativa skyldigheter. En förenklingsmekanism i form av en gemensam kontaktpunkt bör inrättas för beskattningsbara personer som är skyldiga att betala skatt på digitala tjänster i en eller flera medlemsstater, så att de kan fullgöra alla sina skattemässiga förpliktelser på samma gång (identifiering, inlämnande av skattedeklarationen och betalning). Skyldigheterna ska fullgöras i en enda medlemsstat (identifieringsmedlemsstaten), som bör samla in informationen och betalningen av skatten på digitala tjänster för de andra medlemsstater där skatten ska betalas, och därefter överföra relevant information och de inbetalade skattebeloppen till dem. En sådan mekanism förhindrar inte beskattningsbara personer att betala skatten direkt till varje medlemsstat där de är skyldiga att betala skatt på digitala tjänster. Varje medlemsstat där skatten ska betalas bör därför ha rätt att driva in skatten direkt från den beskattningsbara personen samt utföra skatterevisioner och vidta kontrollåtgärder för att undersöka om den berörda beskattningsbara personen är skyldig att betala skatt på digitala tjänster. Indrivning av skatt och kontrollåtgärder bör regleras av de bestämmelser och förfaranden som är tillämpliga i varje medlemsstat där skatten ska betalas.
- (37) Medlemsstaterna bör ha rätt att fastställa redovisnings- och bokföringsskyldigheter och andra skyldigheter för att säkerställa att skatten verkligen betalas samt andra åtgärder för att förhindra skatteundandragande, skatteflykt och missbruk av reglerna för skatten på digitala tjänster.
- (38) Kommissionen bör ges genomförandebefogenheter för att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv när det gäller de administrativa skyldigheter som ska fullgöras och det informationsutbyte mellan medlemsstaterna som är nödvändigt för att den gemensamma kontaktpunkten ska fungera. Kommissionen bör också kunna föreslå gemensamma regler för redovisning, bokföring eller andra skyldigheter som

fastställs av medlemsstaterna. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011¹¹.

- (39) Medlemsstaterna bör, närhelst det är nödvändigt, kunna använda de bestämmelser som unionen har antagit om administrativt samarbete i skattefrågor, såsom rådets direktiv 2011/16/EU¹² och 2010/24/EU¹³, eller andra internationella åtgärder, såsom konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden, artikel 26 i OECD:s modellavtal för skatter och OECD:s modellavtal för utbyte av information om skattefrågor.
- (40) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011¹⁴, har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.
- (41) Syftet med detta direktiv är att skydda den inre marknadens integritet, säkerställa att den fungerar väl och undvika snedvridning av konkurrensen. Eftersom dessa mål inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare på grund av sin beskaffenhet kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål,

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

¹¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

¹² Rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG (EUT L 64, 11.3.2011, s. 1).

¹³ Rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1).

¹⁴ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

Kapitel 1

SYFTE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

Genom detta direktiv fastställs ett gemensamt system för en skatt för digitala tjänster på intäkter som härrör från tillhandahållandet av vissa digitala tjänster.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- (1) *entitet*: varje juridisk person eller juridisk konstruktion som bedriver verksamhet genom endera ett företag eller en skattetransparent struktur.
- (2) *konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål*: alla företag som är fullt inkluderade i den konsoliderade årsredovisning som upprättats i enlighet med internationella redovisningsstandarder eller nationella finansiella redovisningssystem.
- (3) *digitalt gränssnitt*: programvara, däribland en webbplats eller en del därav och applikationer, däribland mobila applikationer, som är tillgängliga för användaren.
- (4) *användare*: privatpersoner eller företag.
- (5) *digitalt innehåll*: data som tillhandahålls i digital form, såsom datorprogram, applikationer, musik, videofilmer, texter, spel och annan programvara, annat än data som representeras av ett digitalt gränssnitt.
- (6) *internetprotokolladress (ip-adress)*: en rad siffror som anvisas till nätenheter för att underlätta deras kommunikation via internet.
- (7) *beskattningsperiod*: ett kalenderår.

Artikel 3

Beskattningsbara intäkter

1. Vid tillämpningen av detta direktiv ska intäkter som härrör från en entitets tillhandahållande av var och en av följande tjänster anses utgöra "beskattningsbara intäkter":
 - (a) Placering av reklam på ett digitalt gränssnitt som riktas till användarna av det gränssnittet.
 - (b) Tillgängliggörande av flersidiga digitala gränssnitt för användare som gör det möjligt för användare att hitta andra användare och samverka med dem, och som även kan underlätta tillhandahållandet av underliggande leverans av varor och tjänster direkt mellan användarna.
 - (c) Överföring av uppgifter som samlats in om användare och uppgifter som genererats från användarnas aktiviteter på digitala gränssnitt.

2. Hänvisningen till intäkter i punkt 1 ska omfatta totala bruttointäkter, exklusive mervärdesskatt och andra liknande skatter.
3. Punkt 1 a ska gälla oavsett om det digitala gränssnittet ägs av den entitet som ansvarar för att placera reklamen på gränssnittet eller ej. Om den entitet som placerar ut reklamen inte äger det digitala gränssnittet ska den entiteten, inte gränssnittets ägare, anses tillhandahålla en tjänst som omfattas av led a.
4. Punkt 1 b ska inte omfatta
 - (a) tillgängliggörande av ett digitalt gränssnitt, då det enda eller huvudsakliga syftet med att tillgängliggöra gränssnittet är att den entitet som tillgängliggör det ska förse användare med digitalt innehåll eller förse användare med kommunikationstjänster eller förse användare med betaltjänster,
 - (b) handelsplatsers eller systematiska internhandlares tillhandahållande av någon av de tjänster som avses i punkterna 1–9 i avsnitt A i bilaga I till direktiv 2014/65/EU,
 - (c) tillhandahållande genom reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster av någon av de tjänster som avses i punkterna 1–9 i avsnitt A i bilaga I till direktiv 2014/65/EU, eller en tjänst som består av att underlätta beviljandet av lån.
5. Punkt 1 c ska inte omfatta överföring av uppgifter som utförs av en handelsplats, en systematisk internhandlare eller en reglerad leverantör av gräsrotsfinansieringstjänster.
6. I punkterna 4 och 5
 - (a) har ”handelsplats” och ”systematisk internhandlare” den innebörd som avses i artikel 4.1.24 respektive 4.1.20 i direktiv 2014/65/EU,
 - (b) avser ”reglerade leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster” leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster som är föremål för auktorisering och tillsyn enligt eventuella harmoniseringsåtgärder som antas enligt artikel 114 i EUF-fördraget i samband med reglering av gräsrotsfinansieringstjänster.
7. Intäkter som uppstår när en entitet som tillhör en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål förser en annan entitet i samma grupp med en tjänst som omfattas av punkt 1 är intäkter som inte ska anses utgöra beskattningsbara intäkter vid tillämpningen av detta direktiv.
8. Om en entitet som tillhör en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål tillhandahåller en tjänst som omfattas av punkt 1, och de intäkter som härrör från tillhandahållandet av den tjänsten erhålls av en annan entitet i gruppen, ska dessa intäkter vid tillämpningen av detta direktiv anses ha erhållits av den entitet som tillhandahöll tjänsten.
9. Tjänster som omfattas av punkt 1 benämns som ”beskattningsbara tjänster” i kapitlen 2 och 3.

Artikel 4 *Beskattningsbar person*

1. En ”beskattningsbar person” ska, i fråga om en beskattningsperiod, avse en entitet som uppfyller följande två villkor:

- (a) Om de totala globala intäkter som rapporterats av entiteten under det relevanta räkenskapsåret överskrider 750 000 000 euro.
 - (b) Om entitetens totala beskattningsbara intäkter inom unionen under det relevanta räkenskapsåret överskrider 50 000 000 euro.
- 2. Om en entitet rapporterar eller erhåller intäkter i en annan valuta än euro, ska intäkterna vid tillämpningen av punkt 1 räknas om till euro genom tillämpning av den växelkurs som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den sista dagen av det relevanta räkenskapsåret, eller, om det inte skett något offentliggörande den dagen, den växelkurs som offentliggjordes närmast följande dag.
- 3. I punkterna 1 och 2 avser ”relevant räkenskapsår” det räkenskapsår som omfattas av den senaste tillgängliga årsredovisning som offentliggjorts av entiteten före utgången av beskattningsperioden i fråga.
- 4. Bestämmelsen i artikel 5.1 ska tillämpas för att enligt punkt 1 b fastställa huruvida beskattningsbara intäkter erhålls inom unionen.
- 5. Beskattningsbara intäkter ska vid tillämpningen av detta direktiv anses ha erhållits vid den tidpunkt då de förföll till betalning, oavsett om de relevanta beloppen faktiskt har betalats till dess eller inte.
- 6. Om en entitet som avses i punkt 1 tillhör en konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål, ska den punkten i stället tillämpas på de globala intäkter som rapporterats av gruppen och de beskattningsbara intäkter vilka gruppen som helhet erhållit inom unionen.

Kapitel 2

PLATSEN FÖR BESKATTNING, UTKRÄVBARNHET OCH BERÄKNING AV SKATTEN

Artikel 5

Platsen för beskattning

1. Beskattningsbara intäkter som erhållits av en entitet under en beskattningsperiod ska, vid tillämpningen av detta direktiv, anses ha erhållits i en medlemsstat under den beskattningsperioden, om användarna med avseende på den beskattningsbara tjänsten befinner sig i den medlemsstaten under den beskattningsperioden.

Det första stycket gäller oavsett om användarna har bidragit med pengar till genereringen av dessa intäkter eller ej.
2. Med avseende på en beskattningsbar tjänst ska en användare anses befinna sig i en medlemsstat under en beskattningsperiod i följande fall:
 - (a) När det gäller tjänster som omfattas av artikel 3.1 a, om reklamen i fråga visas i användarens enhet vid en tidpunkt då enheten, i den medlemsstaten under den beskattningsperioden, används för att få tillgång till ett digitalt gränssnitt.
 - (b) När det gäller tjänster som omfattas av artikel 3.1 b:
 - i) Om tjänsten omfattar ett flersidigt digitalt gränssnitt som underlättar tillhandahållande av underliggande leveranser av varor och tjänster direkt mellan användare, och användaren använder en enhet i den medlemsstaten under den beskattningsperioden för att få tillgång till ett digitalt gränssnitt och ingår en underliggande transaktion på det gränssnittet under den beskattningsperioden.
 - ii) Om tjänsten omfattar ett flersidigt digitalt gränssnitt av en typ som inte omfattas av led i, och användaren har ett konto för hela eller en del av beskattningsperioden som ger användaren tillgång till det digitala gränssnittet och kontot öppnades med användning av en enhet i den medlemsstaten.
 - (c) När det gäller tjänster som omfattas av artikel 3.1 c, om uppgifter som genereras till följd av att användaren har använt en enhet i den medlemsstaten för att få tillgång till ett digitalt gränssnitt, vare sig under den beskattningsperioden eller under föregående beskattningsperioder, överförs under den beskattningsperioden.
3. För varje beskattningsperiod ska den del av en entitets totala beskattningsbara intäkter som enligt punkt 1 anses ha erhållits i en medlemsstat behandlas på följande sätt:
 - (a) Vad gäller beskattningsbara intäkter som härrör från tillhandahållandet av tjänster som omfattas av artikel 3.1 a, i förhållande till det antal gånger reklamen har visats på användarnas enheter under den beskattningsperioden.
 - (b) Vad gäller beskattningsbara intäkter som härrör från tillhandahållandet av tjänster som omfattas av artikel 3.1 b:

- i) Om tjänsten omfattar ett flersidigt digitalt gränssnitt som underlättar tillhandahållande av underliggande leveranser av varor och tjänster direkt mellan användare, i förhållande till antalet användare som har ingått underliggande transaktioner på det digitala gränssnittet under den beskattningsperioden.
 - ii) Om tjänsten omfattar ett flersidigt digitalt gränssnitt av en typ som inte omfattas av led i, i förhållande till antalet användare som har ett konto för hela eller en del av beskattningsperioden som ger dem tillgång till det digitala gränssnittet.
 - (c) Vad gäller beskattningsbara intäkter som härrör från tillhandahållandet av tjänster som omfattas av artikel 3.1 c, i förhållande till antalet användare från vilka uppgifter överfördes under den beskattningsperioden som har genererats till följd av att användarna har använt en enhet för att få tillgång till ett digitalt gränssnitt, endera under den beskattningsperioden eller under en tidigare beskattningsperiod.
4. Vid fastställandet av platsen för beskattning av de beskattningsbara intäkter som omfattas av skatten på digitala tjänster ska följande faktorer inte beaktas:
- (a) I händelse av sådana underliggande leveranser av varor eller tjänster direkt mellan användare av ett flersidigt digitalt gränssnitt som avses i artikel 3.1 b, den plats där den underliggande leveransen äger rum.
 - (b) Den plats från vilken eventuella betalningar för den beskattningsbara tjänsten görs.
5. Vid tillämpningen av denna artikel ska den medlemsstat där en användares enhet används fastställas med hjälp av enhetens ip-adress, eller om det är mer exakt, eventuella andra geolokaliseringsmetoder.
6. De uppgifter som kan samlas in från användarna vid tillämpningen av detta direktiv ska begränsas till uppgifter om den medlemsstat där användarna befinner sig, och det ska inte vara möjligt att identifiera användarna.

Artikel 6 *Utkrävbarhet*

Skatten på digitala tjänster ska vara beskattningsgrundande i en medlemsstat för den del av de beskattningsbara intäkter som erhållits av en beskattningsbar person under en beskattningsperiod, och som enligt artikel 5 anses ha erhållits i den medlemsstaten. Skatten på digitala tjänster ska betalas i den medlemsstaten nästa arbetsdag efter utgången av den beskattningsperioden.

Artikel 7 *Beräkning av skatten*

Skatten på digitala tjänster ska beräknas för en medlemsstat för en beskattningsperiod genom att satsen för skatten på digitala tjänster tillämpas på den del av de beskattningsbara intäkterna som avses i artikel 6.

Artikel 8
Skattesats

Skattesatsen för skatten på digitala tjänster ska vara 3 %.

Kapitel 3

SKYLDIGHETER

Artikel 9

Betalningsskyldig person samt fullgörande av skyldigheter

1. Skatten på digitala tjänster ska betalas och skyldigheterna i detta kapitel ska fullgöras av den beskattningsbara person som tillhandahåller de beskattningsbara tjänsterna.
2. En konsoliderad grupp för affärsredovisningsändamål ska kunna utse en enda entitet inom gruppen som betalar skatten på digitala tjänster och uppfyller skyldigheterna i detta kapitel för alla beskattningsbara personer i gruppen som ska betala skatten på digitala tjänster.

Artikel 10

Identifiering

1. Beskattningsbara personer ska underrätta identifieringsmedlemsstaten om att de är skyldiga att betala skatt på digitala tjänster i en eller flera medlemsstater.
2. Underrättelsen ska ske elektroniskt senast tio arbetsdagar efter slutet av den första beskattningsperiod för vilken den beskattningsbara personen ska betala skatt på digitala tjänster enligt detta direktiv (nedan kallad *den första beskattningsgrundande perioden*).
3. Identifieringsmedlemsstaten fastställs enligt följande:
 - (a) Den medlemsstat i vilken den beskattningsbara personen ska betala skatt på digitala tjänster för den första beskattningsgrundande perioden.
 - (b) Om den beskattningsbara personen ska betala skatt på digitala tjänster för den beskattningsperioden i mer än en medlemsstat, ska den beskattningsbara personen välja vilken medlemsstat som ska vara identifieringsmedlemsstat.
4. Den underrättelse som krävs enligt punkt 1 ska åtminstone innehålla följande information om den beskattningsbara personen:
 - (a) Namn
 - (b) Firmanamn, om det avviker från namnet
 - (c) Postadress
 - (d) Elektronisk adress
 - (e) Nationellt skattenummer, om ett sådant finns
 - (f) Kontaktpersonens namn
 - (g) Telefonnummer
 - (h) Medlemsstat där den beskattningsbara personen är skyldig att betala skatt på digitala tjänster
 - (i) IBAN- eller OBAN-nummer

5. En beskattningsbar person ska till identifieringsmedlemsstaten anmäla eventuella ändringar av de uppgifter som har lämnats enligt punkt 4.
6. När en entitet utses enligt artikel 9.2, ska den information som den utsedda entiteten lämnar om varje beskattningsbar person i gruppen enligt denna artikel även omfatta information om det utsedda företaget, närmare bestämt de uppgifter som anges i punkt 4 a–g.
7. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa ett gemensamt format för den anmälan som krävs enligt denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 24.2.

Artikel 11 *Registreringsnummer*

1. Identifieringsmedlemsstaten ska tilldela en beskattningsbar person ett individuellt registreringsnummer för skatt på digitala tjänster och underrätta den beskattningsbara personen på elektronisk väg om det registreringsnummer den anvisats inom tio arbetsdagar från den dag då underrättelsen enligt artikel 10 mottogs.
2. Varje individuellt registreringsnummer för skatt på digitala tjänster ska ha ett prefix i enlighet med ISO-kod 3166 alfa 2, genom vilket identifieringsmedlemsstaten kan identifieras. Grekland och Förenade kungariket ska dock använda prefixet ”EL” respektive ”UK”.
3. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att deras registreringssystem gör det möjligt att identifiera beskattningsbara personer, och de ska föra ett registreringsregister med alla individuella registreringsnummer som anvisats av dem.

Artikel 12 *Radering från registreringsregistret*

1. Beskattningsbara personer ska på elektronisk väg underrätta identifieringsmedlemsstaten om någon av följande omständigheter föreligger:
 - (a) Den beskattningsbara personen erhåller inte längre beskattningsbara intäkter som omfattas av detta direktiv inom unionen.
 - (b) Den beskattningsbara personen anses inte längre utgöra en beskattningsbar person.
 - (c) Den beskattningsbara personen upphör att existera.
 - (d) Den beskattningsbara personen är inte längre skyldig att betala skatt på digitala tjänster i unionen av andra skäl.
2. Identifieringsmedlemsstaten ska radera den beskattningsbara personen från registreringsregistret vid utgången av en period på 60 arbetsdagar efter utgången av den beskattningsperiod under vilken den information som avses i punkt 1 anmälades.
3. Artikel 10 ska gälla om den beskattningsbara personen, efter att ha raderats från registreringsregistret, återigen blir skyldig att betala skatt på digitala tjänster i unionen. Hänvisningarna i artikel 10 till första beskattningsgrundande period ska förstås på samma sätt.

Artikel 13
Ändring av identifieringsmedlemsstat

1. Om en beskattningsbar person har valt en identifieringsmedlemsstat enligt artikel 10.3 b, ska den vara bunden av det valet under den första beskattningsgrundande period för vilken anmälan görs enligt artikel 10 och för de två följande beskattningsperioderna.
2. Om den beskattningsbara personen upphör att vara skyldig att betala skatt på digitala tjänster i den identifieringsmedlemsstat som har valts enligt artikel 10.3 b, ska den ändra sin identifieringsmedlemsstat i enlighet med kraven i artikel 10.
3. Eventuella ändringar av en beskattningsbar persons identifieringsmedlemsstat ska anmälas till den befintliga identifieringsmedlemsstaten, och ändringen ska gälla från den beskattningsperiod som följer på den beskattningsperiod under vilken informationen anmäls. Den befintliga identifieringsmedlemsstaten ska radera den beskattningsbara personen från registreringsregistret i enlighet med artikel 12.2.
4. Den beskattningsbara personen ska underrätta den nya identifieringsmedlemsstaten i enlighet med artikel 10, och hänvisningarna till första beskattningsgrundande period i den artikeln ska avse den beskattningsperiod från vilken ändringen börjar gälla.

Artikel 14
Deklaration om skatt på digitala tjänster

Beskattningsbara personer ska till identifieringsmedlemsstaten lämna in en deklARATION om skatt på digitala tjänster för varje beskattningsperiod. Deklarationen ska lämnas in på elektronisk väg inom 30 arbetsdagar från utgången av den beskattningsperiod som omfattas av deklARATIONEN.

Artikel 15
Uppgifter i en deklARATION om skatt på digitala tjänster

1. En deklARATION om skatt på digitala tjänster ska innehålla följande uppgifter:
 - (a) Det individuella registreringsnummer som avses i artikel 11.
 - (b) För varje medlemsstat där skatt på digitala tjänster ska betalas under den relevanta beskattningsperioden, de totala beskattningsbara intäkter som den beskattningsbara personen anses ha erhållit i den medlemsstaten under den beskattningsperioden, tillsammans med den skatt på digitala tjänster som ska betalas på det beloppet i den medlemsstaten för den beskattningsperioden.
 - (c) Total skatt på digitala tjänster som den beskattningsbara personen ska betala i alla medlemsstater för den relevanta beskattningsperioden.
2. Deklarationen om skatt på digitala tjänster ska även visa de totala globala intäkterna och de totala beskattningsbara intäkterna för den beskattningsperioden inom unionen i den mening som avses i artikel 4.1.
3. Identifieringsmedlemsstaten får kräva att deklARATIONEN upprättas i dess nationella valuta.
4. När identifieringsmedlemsstaten har tagit emot deklARATIONEN om skatt på digitala tjänster ska den omedelbart anvisa deklARATIONEN ett nummer som sådan.

5. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att deras registreringssystem gör det möjligt att identifiera deklarationer om skatt på digitala tjänster och föra ett registreringsregister med alla individuella nummer på deklarationer som anvisats av dem.
6. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa ett gemensamt format för deklarationer om skatt på digitala tjänster och dess nummer. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 24.2.

Artikel 16 *Betalningsvillkor*

1. Den totala skatt på digitala tjänster som en beskattningsbar person ska betala i alla medlemsstater för en beskattningsperiod ska betalas i identifieringsmedlemsstaten.
2. Denna totala skatt ska betalas till identifieringsmedlemsstaten senast 30 arbetsdagar från utgången av den berörda beskattningsperioden, och den beskattningsbara personen ska ange relevant nummer för deklarationen om skatt på digitala tjänster vid betalningen.
3. Om den beskattningsbara personen gör betalningen utan hänvisning till det relevanta numret för deklarationen om skatt på digitala tjänster, eller om numret inte motsvarar någon utestående deklaration, får identifieringsmedlemsstaten vidta åtgärder för att bringa klarhet i problemet. Om problemet inte kan lösas ska beloppet återbetalas till den beskattningsbara personen, och betalningen ska inte anses vara gjord i den mening som avses i punkterna 1 och 2.
4. Betalningen ska göras till ett bankkonto som har angivits av identifieringsmedlemsstaten.
5. Identifieringsmedlemsstaten får kräva att betalningen görs i dess nationella valuta.
6. En identifieringsmedlemsstat som mottar en betalning som är högre än den totala skatt på digitala tjänster som ska betalas enligt den relevanta deklarationen om skatt på digitala tjänster ska återbetala det överskjutande beloppet direkt till den berörda beskattningsbara personen.
7. Om en identifieringsmedlemsstat har mottagit en betalning avseende en deklaration om skatt på digitala tjänster som senare visar sig vara felaktig och ändras enligt artikel 17, och den medlemsstaten redan har fördelat detta belopp till varje medlemsstat där skatten ska betalas, ska dessa medlemsstater återbetala sin respektive del av eventuella överskjutande belopp direkt till den beskattningsbara personen.

Artikel 17 *Ändringar av en deklaration om skatt på digitala tjänster*

1. Ändringar av sifferuppgifterna i en deklaration om skatt på digitala tjänster får endast göras genom ändringar av den deklarationen, och inte genom justeringar i en påföljande deklaration.
2. De ändringar som avses i punkt 1 ska lämnas till identifieringsmedlemsstaten på elektronisk väg inom tre år från den dag då den ursprungliga deklarationen skulle ha lämnats in. Ändringar efter en sådan period ska regleras av de bestämmelser och förfaranden som är tillämpliga i varje medlemsstat där skatten ska betalas.

3. Eventuella ytterligare skattebetalningar från den beskattningsbara personens sida till följd av ändringar enligt punkt 1 ska göras till identifieringsmedlemsstaten i enlighet med artikel 16. Hänvisningar till ”total skatt på digitala tjänster som ska betalas” ska förstås på samma sätt. Eventuella återbetalningar av skatt på digitala tjänster till en beskattningsbar person till följd av ändringar enligt punkt 1 ska göras i enlighet med artikel 16.7.

Artikel 18

Redovisning, bokföring, bedrägeribekämpning, efterlevnad och kontrollåtgärder

1. Medlemsstaterna ska fastställa skyldigheter med avseende på redovisning, bokföring och andra aspekter som syftar till att säkerställa att skatten på digitala tjänster verkligen betalas till skattemyndigheterna. Sådana regler i en medlemsstat ska gälla för varje entitet som är skyldig att betala skatt på digitala tjänster i den medlemsstaten, oavsett vilken medlemsstat som är den beskattningsbara personens identifieringsmedlemsstat.
2. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa de åtgärder som ska vidtas i enlighet med punkt 1. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 24.2.
3. Medlemsstaterna får införa åtgärder för att förhindra skatteundandragande, skatteflykt och missbruk av reglerna för skatt på digitala tjänster.
4. En identifieringsmedlemsstat som har valts enligt artikel 10 ska agera för de andra medlemsstaters räkning där skatt på digitala tjänster ska betalas vid tillämpningen av skyldigheterna i detta kapitel, men den beskattningsbara personen ska vara skyldig att betala skatten direkt till varje berörd medlemsstat. Varje medlemsstat där skatt på digitala tjänster ska betalas ska följaktligen ha rätt att driva in betalningen av skatten direkt från den berörda beskattningsbara personen. I detta avseende ska reglerna och förfarandena i varje sådan medlemsstat gälla, inbegripet påföljder, ränta och andra avgifter för sen eller utebliven betalning av skatten samt skuldindrivning.
5. Medlemsstaternas skatterevisioner och kontrollåtgärder för att granska all information och alla åtgärder i samband med beräkningen av den skatt på digitala tjänster som en beskattningsbar person ska betala i medlemsstaten ska regleras av de bestämmelser och förfaranden som är tillämpliga i den medlemsstaten.

Artikel 19

Utnämning av behöriga myndigheter

Varje medlemsstat ska utnämna den behöriga myndighet som ska vara ansvarig för att hantera alla aspekter i samband med de skyldigheter som anges i detta kapitel och i kapitel 4, och ska anmäla myndighetens namn och e-postadress till kommissionen. Kommissionen ska offentliggöra namn och e-postadresser för de behöriga myndigheterna i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Kapitel 4

ADMINISTRATIVT SAMARBETE

Artikel 20

Utbyte av information avseende identifiering

1. Identifieringsmedlemsstaten ska översända eventuella anmälningar som den mottar i enlighet med artikel 10 till den behöriga myndigheten i varje medlemsstat där skatt på digitala tjänster ska betalas. Anmälan ska översändas inom tio arbetsdagar från den dag då anmälan mottogs.
2. Identifieringsmedlemsstaten ska även informera varje sådan medlemsstat om det individuella registreringsnummer som den berörda beskattningsbara personen har anvisats enligt artikel 11.
3. Identifieringsmedlemsstaten ska dessutom informera varje medlemsstat där skatten ska betalas om eventuella raderingar i registreringsregistret som gjorts enligt artikel 12 inom tio arbetsdagar från den dag då raderingen gjordes.

Artikel 21

Utbyte av information avseende deklarationer om skatt på digitala tjänster

1. Identifieringsmedlemsstaten ska översända deklarationer om skatt på digitala tjänster och eventuella ändringar av sådana deklarationer som den har mottagit i enlighet med artikel 14 eller artikel 17 till den behöriga myndigheten i varje medlemsstat där skatt på digitala tjänster ska betalas. Deklarationerna och ändringarna ska översändas inom tio arbetsdagar från den dag då de mottogs.
2. Om en deklaration om skatt på digitala tjänster görs i en annan valuta än euro ska identifieringsmedlemsstaten räkna om beloppen till euro genom tillämpning av den växelkurs som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den senaste dagen av den beskattningsperiod som omfattas av deklarationen, eller, om det inte skett något offentliggörande den dagen, den växelkurs som offentliggjordes närmast följande dag, och ska översända den informationen till berörda medlemsstater tillsammans med den deklaration eller ändring som översänts till dem enligt punkt 1.
3. Identifieringsmedlemsstaten ska till de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat där skatt på digitala tjänster ska betalas översända eventuella andra uppgifter som behövs för att koppla varje betalning till den relevanta deklarationen.

Artikel 22

Utbyte av information avseende betalningar

1. Identifieringsmedlemsstaten ska säkerställa att det belopp som en beskattningsbar person har betalat enligt artikel 16 motsvarande den digitala skatt som ska betalas i andra medlemsstater än identifieringsmedlemsstaten överförs till de behöriga myndigheterna i dessa andra medlemsstater. Överföringen ska göras inom tio arbetsdagar från den dag då betalningen togs emot.
2. Det belopp som avses i punkt 1 ska överföras i euro till det bankkonto som den andra medlemsstaten har angivit.

3. Medlemsstaterna ska underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna om numret på det bankkonto som ska användas för de ändamål som avses i punkt 2.
4. Om ett företag rapporterar eller erhåller intäkter i en annan valuta än euro, ska intäkterna vid tillämpningen av punkt 1 räknas om till euro genom tillämpning av den växelkurs som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den sista dagen av den beskattningsperiod som omfattas av deklarationen, eller, om det inte skett något offentliggörande den dagen, den växelkurs som offentliggjordes närmast följande dag.
5. Om en beskattningsbar person endast betalar en del av den totala skatt som ska betalas, ska identifieringsmedlemsstaten säkerställa att den delen överförs till de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där skatten ska betalas, i proportion till den skatt som ska betalas i varje medlemsstat. Identifieringsmedlemsstaten ska informera de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där skatten ska betalas om detta.
6. Om en medlemsstat där skatt ska betalas har återbetalat eventuella överskjutande belopp direkt till den beskattningsbara personen enligt artikel 16.7, ska den medlemsstaten informera identifieringsmedlemsstaten om beloppen för dessa återbetalningar.

Artikel 23

Metod för utbyte av information

1. Den information och dokumentation som ska översändas enligt detta kapitel ska översändas på elektronisk väg.
2. Kommissionen får anta genomförandeakter för att fastställa de tekniska detaljerna för hur sådan information och dokumentation ska överföras. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 24.2.

Kapitel 5

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24 Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 25 Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast [den 31 december 2019] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med [den 1 januari 2020].

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs.
2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 26 Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 27 Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

*På rådets vägnar
Ordförande*